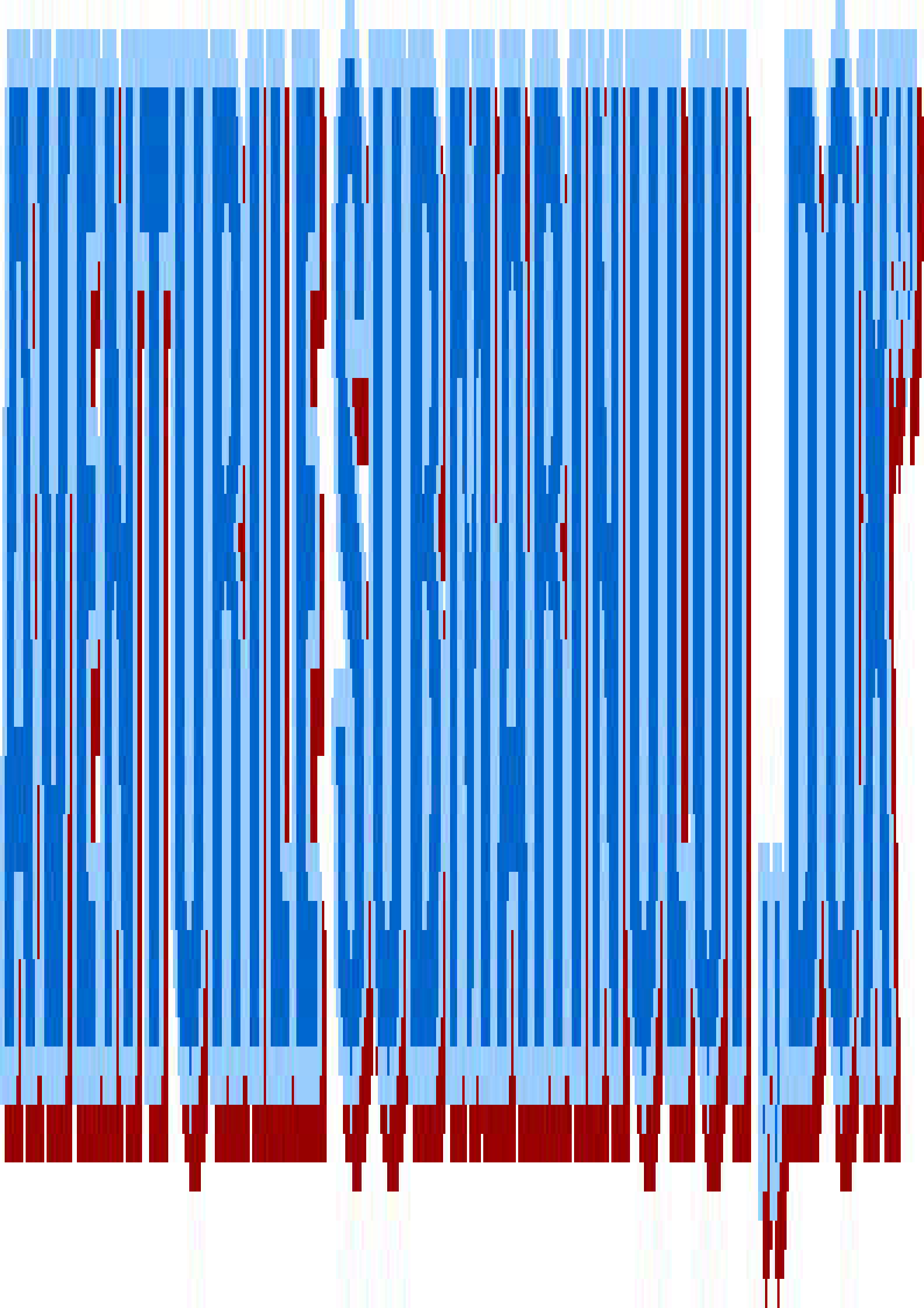

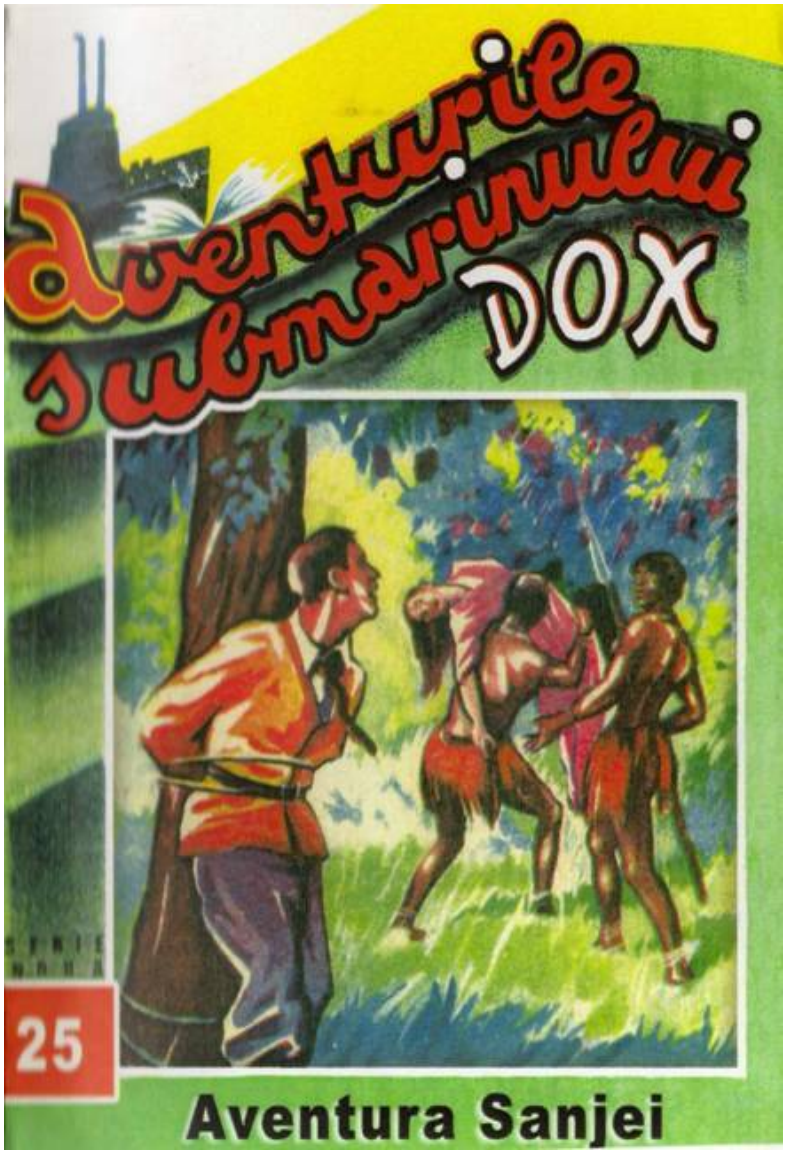
Aventurile submarinului DOX
25
Aventura Sanjei

AVENTURILE SUBMARINULUI **DOX**

de H. WARREN traducere de L. HÂRSU

AVENTURA SANJEI

EDITURA Ig. Herlz BUCUREŞTI

25

AVENTURILE SUBMARINULUI «DOX»

TITLURILE NUMERELOR APĂRUTE:

1. Grozăviile mărilor.
2. Răzbunarea lui Satan.
3. Lupta prinţului Ando.
4. Sticla plutitoare.
5. In ghiarele primejdiei.
6. Pe urmele corăbiei negre.
7. Printre vânătorii de capete.
8. Căpitanul Henry.
9. Insula cu stafii.
10. Epava misterioasă.
11. Profesorul Barner.
12. Castelul din Mare.
13. Taina Chinezului
14. Jonca enigmatică.
15. Monstrul sfânt.
16. Satul groazei.
17. Demonul fluviului.
18. Descoperirea doctorului Jellot.
19. Piraţii crucii.
20. Corabia - fantomă.
21. Călăreţul valurilor.
22. Jonny din Sumatra
23. Rechinul uriaş.
24. Idolul Indian.
25. Aventura Sanjei.

Fiecare volum cuprinde o povestire complectă

5 LEI EXEMPLARUL

AVENTURILE SUBMARINULUI «DOX»

apar în fiecare JOI, cu o copertă splendidă în patru culori, în broşuri de 64 pagini, în condiţiuni tehnice ireproşabile

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN.

Nr. 25

AVENTURA SANJEI

Traducerea de L. HÂRSU.

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape cari nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei" — un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorai credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei". Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe cari le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox" una din cele mai interesante lecturi.

I.
O ÎNTÂMPLARE CIUDATĂ.

SUBMARINUL PORNI ÎNAPOI spre „Insula odihnei". Din aventura plină de peripeţii cu fanaticii indieni, pe care un taifun îi aruncase peste zidul de mărgean, tocmai pe insulă, scăpaseră cu bine.

Veseli şi bine dispuşi, călătoreau pe marea sclipitoare, în bătaia soarelui zâmbitor, bucurându-se de viată, după ce trecuseră din nou prin primejdii de moarte. Fuseseră doar ameninţaţi să fie arşi de vii şi asta nu era glumă. (Vezi broşura No. 24).

În fata lor se iviră acum câteva insuliţe acoperite de vegetaţie bogată, dar nelocuite, după cum observaseră marinarii, de câte ori se abătuseră pe aici. Deoarece insuliţele erau în drumul lor, căpitanul trecu aproape de tot pe lângă ele, cu submarinul.

Chiar dacă vre-un om ar fi fost ascuns pe acolo, prin cine ştie ce împrejurare şi ar fi zărit submarinul, n-ar fi fost nici-un pericol. Că el îşi avea pe undeva, prin Oceanul Pacific, ascunzătoarea, o ştiau prea bine autorităţile australiene şi cu ajutorul lor aflaseră, desigur, de lucrul acesta şi celelalte state, cari aveau vre-un interes oarecare întru distrugerea fostului vas de război.

„Insula odihnei", însă, n-a putut fi găsită de nici-un vapor, până acum. Şi chiar cel mai năprasnic taifun n-ar fi putut azvârli un distrugător deasupra zidului de mărgean, în interiorul insulei.

Submarinul tocmai aluneca prin fata celei dintâi insule, când Sanja, frumoasa fiică a prinţului indian, apăru în turn şi se apropia de George. Privi vegetaţia bogată a insulei şi zise încetişor:

— Cât e de frumos, George, că ne putem îmbăta ochii de această privelişte minunată! Nici nu-ţi poţi închipui cât eram de înspăimântată, cât timp se afla pe bord Indianul acela misterios, fiul lui Djehan şi ştiam că doarme în cabina ta cu armele lui şi mai misterioase. Acum, însă, totul e atât de frumos!

Privi din nou cu ochi strălucitori spre insulă; de-odată, însă, tresări speriată şi strigă:

— Oh! Colo e un om printre tufe! A! Uite că acum s-arată iar! E un European!

Un bărbat înalt şi bine legat se ivi din frunziş şi începu să facă semne disperate cu mâinile.

— Ajutori Ajutor! Strigă el în limba engleză. Sunt urmărit de sălbateci!

Se întoarse, ascultă cu încordare în desiş, apoi făcu o săritură în mare şi începu să înoate ca un peşte spre submarin. Deşi depărtarea era numai de vre-o cincizeci de metri, fapta lui era îndrăzneaţă şi numai disperarea l-ar fi putut îndemna la asta, căci locurile acelea mişunau de rechini din cei mai primejdioşi.

Farrow, George şi Petre, cari sa aflau în turn, îşi traseră la repezeală revolverele. Se gândeau să alunge dihăniile, la caz de nevoie, cu gloanţe. Dar înotătorul le strigă vesel:

— Mie nu-mi fac nimic rechinii. De multe ori am fost silit de împrejurări să mă arunc în apă, în mijlocul acestor monştri, dar întotdeauna am scăpat de atacurile lor. Ah! Uite că vin sălbatecii!

Printre tufe apărură două făpturi înalte, tuciurii; erau desigur sălbateci dintr-aceia cari trăiesc în Noua Guinee. Dispărură, însă, tot atât de repede precum se iviseră, înainte ca cei trei tovarăşi din turn să se poată folosi de revolvere.

Albul din apă râse.

— Când văd oameni înarmaţi, o iau la fugă. Pe mine m-au urmărit ca pe un şobolan cu suliţele şi ghioagele lor. A! Uite că vine un rechin mititel! Nu e nevoie să împuşcaţi, domnilor, căci lighioanele astea mă simpatizează grozav.

Trupul unui rechin uriaş ţâşni cu iuţeala vântului prin apă, îndreptându-se spre înotătorul care se afla numai la cincisprezece metri de submarin. Sanja scoase un ţipăt, dar Europeanul râse numai, întoarse capul, apoi arată iar spre vas. Când monstrul fu în spatele lui, se afundă brusc aproape

vertical în apă, se dădu înapoi, în aşa fel că rechinul alunecă pe dinaintea lui, apoi ieşi iarăşi la suprafaţă.

Ultimii zece metri până la submarin îi străbătu în câteva clipe, ajunse la parapet şi dintr-o săritură fu pe punte, tocmai când rechinul urmăritor făcuse o ultimă încercare să-l înhaţe.

Îndrăzneţul înotător privi râzând spre el în jos, salută batjocoritor, apoi se îndreptă spre turn.

— Iertaţi că dau buzna ca un nepoftit pe vasul d-voastră, domnule căpitan – zise el, politicos – dar când te afli într-o situaţie ca a mea, nu mai ţii seamă de formalităţi. Îmi daţi voie să mă prezint: mă numesc Dick Harrings şi locuiesc pe a treia insulă de aici. Cred că nu-s prea îndrăzneţ rugându-vă să mă duceţi acolo?

— Mai încape vorbă, domnule Harrings, răspunse Farrow, prietenos. Eu sunt căpitanul Farrow, poate că ai auzit de mine. Acesta e fiul meu George, domnişoara Sanja, fiica prinţului indian Ghasna, Petre Uriaşul, credinciosul nostru tovarăş.

— Încântat! Exclamă Harrings, cu sinceritate. Fireşte că am auzit de d-voastră, domnule Farrow şi sunt un admirator înflăcărat al faptelor d-voastră vitejeşti. Îmi pare rău numai că nu locuiesc mai departe, ca să pot avea mai mult timp plăcerea de a fi în tovărăşia d-voastră.

— Da, din păcate aşa e – zisa căpitanul – sunt şi eu grăbit să ajung cât mai curând acasă, de aceea nu te pot duce la plimbare deşi mi-ar plăcea mult s-o fac. Spuneai că locuieşti pe a treia insulă de aici? Până acum credeam că insulele acestea sunt nelocuite, căci trec adesea pe lângă ele cu submarinul.

— Sunt de-abia de o săptămână acolo, zise Harrings. Intenţionez să iau în arendă insulele astea şi să fac plantaţii pe ele. Pământul pare să fie foarte rodnic, de asemeni şi poziţia e bună. Am venit încoace de la Brisbane cu barca mea cu motor. Îmi pare rău că sunteţi grăbit, altminteri v-aş invita să luaţi o gustare în coliba mea.

— Îmi pare şi mie rău, răspunse Farrow. A! Uite că am şi ajuns la a treia insulă. Aşteaptă, domnule Harrings, mă voi apropia cu vasul de ţărm, ca să nu te mai întâlneşti cu vreun rechin. Mă mir, însă, că se afla sălbateci pe insulă; nu m-aş fi aşteptat la asta. Când voi avea mai mult timp, voi cerceta lucrul mai de-aproape.

— Şi eu m-am mirat, zise Harrings. Aş fi luat cel puţin o armă, dac-aş fi bănuit numai că voi avea astfel de vecini. Voi pleca însă cu barca la Brisbane şi voi anunţa poliţia. Se va pricepe ea să facă curăţenie pe aici!

— Numai pe ăşti doi sălbateci i-ai văzut dumneata?

— Da, dar, după zgomotele pe cari le-am auzit în desiş, socot că sunt mai mulţi. De fapt, te prinde mirarea din ce-or fi trăind pe insuliţa asta. În sfârşit, treaba lor.

— Aşadar, daţi-mi voie să vă mulţumesc din inimă, domnule Farrow. Sper să ne mai vedem şi să rămânem mai mult timp împreună.

Se înclină respectuos în faţa Sanjei, strânse călduros mâinile lui Farrow şi lui George, îl salută pe Petre şi dintr-o săritură fu pe ţărmul insulei.

— Interesant, nu? Zise căpitanul, după ce porniră mai departe. E vesel şi plin de curaj, totuşi nu ştiu de, ce am avut un sentiment de antipatie pentru el. Ochii lui nu mi-au plăcut deloc, zău aşa. Era o expresie de viclenie într-unşii.

— Eu nu-s de aceeaşi părere, zise George, surprins. Mie mi-a plăcut mult omul ăsta. Pân-acum n-am văzut înotător care să râdă când se dă un rechin la el. Să te cruceşti, nu alta!

— E adevărat – zise Farrow – nici eu n-am văzut încă aşa ceva. Sunt cam îngrijorat că s-au ivit brusc sălbateci pe aici. Vecinătatea acestui Harrings nu-mi prea place nici ea. Dacă are într-adevăr de gând să facă plantaţii prin meleagurile astea, înseamnă că circulaţia vapoarelor va spori. În sfârşit, ne-om lua şi noi măsurile de apărare.

— De vizitat nu vrei să-l vizitezi? Întrebă George.

— Nici prin gând nu-mi trece. După cum spuneam, nu mi-au plăcut deloc ochii lui. Vizitându-l, m-aş putea aştepta să dau de poliţişti englezi la el. Nu, cu unul ca acesta n-aş vrea să mă mai întâlnesc.

George o privi pe Sanja, apoi făcu o mutră uimită şi întrebă:

— Sanja, ce ai? Ce-i privirea asta atât de ciudată?

Frumoasa fată se trezi ca dintr-un vis şi răspunse încurcată:

— Ah! Nu ştiu ce să zic... omul ăla m-a privit atât de straniu când şi-a luat rămas bun de la mine!... Era ca şi cum ar fi ţâşnit fulgere din ochii săi şi un foc misterios ardea parcă într-unşii. Privirea aceea mă va urmări multă vreme...

— Hm! Interesantă afacere! Făcu Farrow, îngândurat. Vă spuneam eu, că ochii lui nu mi-au plăcut deloc. În sfârşit, ce să ne mai batem capul degeaba, de vreme ce nu-l vom mai revedea. Uită de el, Sanja, ăsta-i cel mai bun lucru.

— Ai dreptate, răspunse fata, zâmbind, dar privirea lui a fost atât de fioroasă, încât m-a pătruns până în adâncul sufletului. Omul acesta e enigmatic, îmi face impresia că are

două firi într-unsul; una veselă, simpatică, alta întunecată, demonică. De aceea e şi privirea ochilor săi atât de falsă.

— Ai o intuiţie care nu, dă greş, zise Farrow. Aş pune rămăşag că tot prin privirea ochilor săi l-a îndepărtat pe rechin. Să-l lăsăm în plata Domnului, însă şi să nu mai pierdem vremea vorbind de el.

Sanja îi zâmbi lui George şi zise:

— Ah! Cât sunt de fericită că am scăpat de primejdiile la cari am fost expuşi din partea compatrioţilor mei. Au fost ceasuri de groază. Mult aş vrea să mă văd iarăşi pe „Insula odihnei”! Acolo suntem în siguranţă, căci nu cred să se mai întâmple a doua oară ca un vas să fie azvârlit de taifun peste zidul de mărgean.

— Ai dreptate, aşa ceva e exclus! Încuviinţă Farrow. Aşa, acum să mergem la masă, căci e ora prânzului.

Către seară ajunseră la „Insula odihnei”. Submarinul se afundă şi trecu prin canalul îngust de sub apă. Când ieşiră la suprafaţă, se simţiră în deplină siguranţă. Cei rămaşi acasă se bucurară mult văzându-i ca se înapoiază teferi.

Petrecură o seară plăcută, în atmosferă familiară şi a doua zi se treziră mai târziu ca de obicei. Inginerul Hagen ţinea să mai examineze instalaţia camerei de scafandru, pe cere o făcuse în grabă, căci trebuise să dea gata reparaţia submarinului, când fusese vorba să pornească în căutarea tânărului Farrow.

George porni cu Sanja la plimbare. Mergeau tăcuţi unul lângă altul, ca doi îndrăgostiţi ce erau, fără să ţie seamă măcar de drumul pe care apucaseră. Şi astfel ajunseră pe o potecă îngustă, care ducea prin junglă, la capătul de nord al insulei.

Când treceau tocmai printr-un mic luminiş, frunzişul foşni în spatele lor. Înainte ca George să fi putut trage revolverul, fu înhăţat de doi sălbateci de statură uriaşă, cari îl legară la iuţeai. De trunchiul unui copac. Până să-şi dea seamă de ceea ce se întâmplă cu el, tânărul văzu că cei doi uriaşi se năpustiră asupra Sanjei, o apucară de braţe şi o târâră spre desişul îngust, care despărţea insula de apa înconjurătoare. (Vezi ilustraţia copertei).

George începu să se smucească cu disperare dar, cu toată repeziciunea cu care procedaseră sălbatecii, îl legaseră atât de zdravăn, încât ei fu nevoit să-şi dea seama de zădărnicia sforţărilor sale.

George! George! Se auzi de odată glasul fetei.

— El...

Îşi întrerupse vorba, însă şi tânărul ştiu imediat că-l vârâseră un căluş în gură.

Ce era de făcut? Era exclus să-şi poată rupe legăturile şi orice încercare ar îi avut de rezultat numai ca şi-ar fi sfâşiat carnea, cheltuindu-şi forţele în zadar. Numai un ajutor din partea tovarăşilor i-ar fi putut salva şi dându-şi seamă de lucrul acesta, începu să strige din toate puterile:

— Petre! Petre! Petre!

Dar obosi repede şi se văzu silit să facă o pauză, înainte de a striga din nou.

În vremea asta mintea lui lucra cu înfrigurare. Cine putea să fi pus la cale răpirea asta îndrăzneaţă? Cum au ajuns sălbatecii aici? Si cine era acel „el", despre care amintise Sanja, cu o clipă înainte de a fi fost redusă la tăcere?

Începu din nou să strige numele Uriaşului, răguşi însă repede. Se văzu nevoit să facă iarăşi o pauză, dar era atât de nervos încât se puse să smucească cu furie de funii, până când îşi jupui pielea de pe braţe şi sângele ţâşni.

Atunci începu iar să strige după ajutor, de data asta cu succes, căci auzi răspunsul lui Petre. Glasul Uriaşului se apropia tot mai mult şi în cele din urmă apăru el însuşi în faţa lui George.

Cu iuţeala fulgerului îi tăia legăturile şi revenindu-şi cu greu din uimite, întrebă cu înfrigurare:

— Domnule George, unde... unde e...

— A fost răpită chiar sub ochii mei! Strigă tânărul, cu disperare. Repede, Petre, trebuie să pornim cu submarinul după ei! Ne-au luat-o cu mult înainte. Hai repede, voi povesti totul când vom fi împreună cu tovarăşii.

În goană nebună străbătură îndărăt poteca îngustă. Când George ajunse în colonia de vile, se repezi la clopotul de alarmă şi trase de el cu disperare. La semnalul acesta, toţi trebuiau să se adune în faţa caselor.

Din toate părţile dădură buzna tovarăşii, priviră chipul îngrozit al lui George, căruia Petre îi pansa rănile de la braţe. Apoi se uitară în jur, căutând s-o vadă pe Sanja.

În cele din urmă se iviră şi căpitanul Farrow cu prinţul Ghasna. Când tânărul îi zări, strigă cu disperare:

— Sanja a fost răpită şi târâtă de doi sălbateci cu trupuri uriaşe. Repede pe submarin, trebuie să-l ajungem!

— Firește, numai pe mare putea să fi fost dusă, zise Farrow, care în situaţii dintr-acestea nu-şi pierdea sângele rece, ceea ce-i îngădui să poată lua hotărârile ce se impuneau. Aşadar, repede pe submarin, camarazi!

Calmul şi energia căpitanului erau molipsitoare. Porniră în pas alergător spre golf, unde ajunseră repede şi peste zece minute submarinul şi ieşise din golf, îndreptându-se spre tunelul care ducea în largul mării.

De-abia când fură din nou la suprafaţă şi ocoliră zidul de mărgean spre nord, Farrow se adresă fiului său:

— George, acum povesteşte-ne te s-a întâmplat. Nu uita, însă, nici-un amănunt, căci e de mare însemnătate să ştiu totul.

Tânărul căută să-şi stăpânească iritaţia şi istorisi întocmai cum se petrecuseră faptele. Farrow ascultă eu atenţiune şi când George sfârşi de vorbit, înaltă capul şi zise, cu mâhnire în glas:

— Cred că ştiu cine a pus la cale mârşăvia asta. Nu poate fi nimeni altul decât Dick Harrings. Cei doi sălbateci despre cari vorbeai, George, or fi fost aceeaşi despre cari spunea el că-l urmăriseră pe insulă. Pun rămăşag că totul a fost aranjat numai cu scopul ca să ne poată face o vizită pe submarin. Îi s-o fi stârnit curiozitatea, zărind de-odată un submarin înaintea sa şi în turnul acestuia o fată alături de trei bărbaţi. Pe dânsul l-a şi crezut Sanja când a strigat: „el!", căci biata fată se temea de omul acesta, după cum ne-a şi mărturisit-o ieri.

Şi în puterea lui se află ea acum! Strigă George, în culmea disperării.

— Oh! Dacă pun mâna pe el pe insulă...

— Asta va fi cam greu, zise căpitanul, calm. Sau îţi închipui poate că ne va aştepta acolo? Atât de prost n-o fi, să nu-şi spuie că primul nostru gând va fi să-l facem o vizită la domiciliu, cum s-ar zice. Eu cred că ieri, cum ne-a văzut dispărând în zare, s-a urcat pe barca lui cu motor şi s-a luat după noi. Urmărindu-ne de la distantă cu ocheanul, ne-o fi văzut dispărând în spatele zidului de mărgean şi atunci şi-o fi spus, desigur, că acolo se află o insulă. Cu ajutorul unei bărci mai mici, pe care o târa după el, a trecut zidul stâncos şi în timpul nopţii a făcut o vizită insulei noastre. A rămas acolo până a doua zi. Si norocul i-a venit în ajutor, găsindu-te pe tine şi pe Sanja în inima junglei şi aşa s-a putut întâmpla ceea ce s-a întâmplat, dragii mei.

— Vom da de el chiar dacă s-ar duce până la capătul lumii! Zise prinţul Ghasna, cu o linişte ciudată. Pare să fie, însă, un om foarte energic şi hotărât. Probabil că vom avea de furcă până să-i adulmecăm urma. Ieri, când a zărit submarinul, trebuie să-şi fi făurit imediat planul cu presupusa urmărire de către sălbateci şi şi-a jucat rolul de

minune. Asta dovedeşte că e un potrivnic primejdios, care ştie să facă faţă oricărei situaţiuni.

— Mă gândesc întocmai – zise Farrow – dacă o fi spus ieri adevărul, când me-a mărturisit că vine din Brisbane şi că plănuieşte să facă plantaţii pe insule. În cazul acesta îi putem da lesne de urmă, dacă şi-a dat şi numele adevărat.

— Un om cu atâta prezenţă de spirit ca el şi-o fi făcut îndată socoteala că e mai bine să-şi dea nume falş, zise prinţul Ghasna. Cred, totuşi că ne va fi lesne să-l stabilim numele. O fi cunoscut prin regiune, cu atât mai mult cu cât nu sunt mulţi cu bărci cu motor pe aici.

— În primul rând, e într-adevăr vrednic de admirat felul desăvârşit cum înoată! Zise George, care se mai reculesese din turburarea sa. Cred, de asemeni, că-l vom găsi la Brisbane, căci altminteri ar fi putut veni cu barca lui cu motor numai din insulele Loyalty, dar Francez nu pare să fie.

— Ai dreptate, George, răspunse Farrow. Te pomeneşti că-l ajungem încă înainte de Brisbane. Când vom pune în funcţiune compresoarele, nu ne mai întrece barca lui cu motor.

— N-ar fi mai bine să vizităm întâi insula, pe care spunea că-şi are coliba? Întrebă George.

— Da, sunt de aceeaşi părere – zise Farrow – poate că în graba lui de a pleca a lăsat ceva într-unsa, care să ne dea vre-o indicaţie asupra persoanei sale.

— Dar nu pierdem prea mult timp? Mai întrebă George.

— Nu, căci insulele sunt în drumul nostru, răspunse căpitanul. Se poate, totuşi, ca într-adevăr să se fi aciuit acolo s-au s-o fi ascuns pe Sanja pe una din insule şi să ne întâmpine pe deplin liniştit, prefăcându-se că se bucură de vizita noastră. Ce vei face atunci?

— Eu pot să jur, cu toate astea, că el a pus la cale răpirea, zise George, agitat. Cine altul putea să fie?

— Fireşte, dragul meu, asta e şi părerea mea, dar cum vrei să i-o dovedeşti? Atât de simplu nu e, cum îţi închipui tu şi norocul nostru ar fi să dăm de el până a nu fi ajuns la insule. Mă tem, însă, că ne-a luat-o cu mult înainte. În sfârşit, vom vedea ce se poate face!

II.
O DESCOPERIRE IMPORTANTĂ.

SUBMARINUL ALERGA VERTIGINOS deasupra mării. Cu ajutorul compresoarelor, viteza sporise cu

cincizeci la sută. Tovarăşii adunaţi în turn cercetau cu încordară zarea, cu ocheanele lor puternice. Ceas după ceas trecea, dar punctuleţul negru pe care-l aşteptau să se ivească, nu se arăta.

Vasul lui Dick Harrings părea în stare să ţie piept acestor ape atât de capricioase. Farrow exprimă de-odată ceea ce gândeau cu toţii:

— Trebuie să aibă un schelet de oţel, căci numai aşa poate dezvolta o viteză atât de mare. Dar dăm noi de el, chiar dacă – după cum spunea prinţul – s-ar duce până la capătul pământului. A! Colo în zare se văd insulele.

Cu încordare extremă, toţi îşi aţintiră privirile spre insulele cari se zăreau din ce în ce mai lămurit. Mai trecu un ceas, însă, până ajunseră la cea de a treia insulă, unde debarcase Dick Harrings. Când vasul se apropia de ţărm, un bărbat se ivi brusc din tufiş.

Părea sălbătăcit şi se clătina pe picioare ca un om beat. Dar pricina nu era alcoolul, cum crezuseră la început tovarăşii. După ce-l privi câteva clipe cu multă atenţiune doctorul zise:

— E scuturat de friguri; de la el vom afla prea puţin, probabil.

Când tovarăşii săriră pe uscat şi se-ndreptară spre străin. Care era îmbrăcat ca văi de lume, acesta se înclină cu stângăcie şi bolborosi:

— Îmi daţi voie, domnilor, numele meu este Dick Harrings.

Surpriza pe care o trădară tovarăşii la auzul acestui nume, îl făcu pe bolnav să amuţească. În ochii-i turburi se aprinse o flacără de bănuială şi pe bună dreptate, căci nimeni până acum nu se arătase încă atât de surprins când, îşi rostise el numele.

— D-ta eşti Dick Harrings? Izbuti Farrow să întrebe în cele din urmă. E adevărat ce spui, domnule?

Străinul căută să-şi învingă slăbiciunea, îşi îndreptă trupul pe cât putu şi zise cu glas hotărât:

— Domnule, port numele acesta cu mândrie şi n-am avut să mă ruşinez niciodată de el. Dacă d-ta, ca străin, ca musafir, care păşeşti pe pământul meu, cutezi să mă faci mincinos, te-aş ruga să părăseşti imediat insula. Prefer să mor aici ca un câine, uitat de toţi, decât...

— Iartă-mă, te rog, domnule – se grăbi să zică Farrow – mă vei pricepe după ce-ţi voi povesti chestia ca ne aduce aici. Am făcut cunoştinţă ieri pe insula asta cu un om, care se recomandase şi el Dick Harrings. Cu ajutorul a doi

sălbateci uriaşi a răpit-o pe fiica prinţului Ghasna, prietenul nostru. Numele meu e căpitan Farrow.

Ochii bolnavului străluciră de bucurie.

— Fii binevenit, căpitane – zise el – de mult aveam dorinţa să te cunosc, auzind mereu despre faptele d-tale vitejeşti. Şi ziceai că ai cunoscut pe un altul care s-a dat drept Dick Harrings? Acum pricep totul. A fost ieri la mine, după ce nu-l mai văzusem de o săptămână. Când l-am angajat, se recomandase Joe Clifton, dar acum mă-ndoiesc dacă ăsta e adevăratul său nume.

— Şi unde l-ai angajat? Întrebă Farrow, repede.

— În Brisbane, răspunse Harrings, dar mai mult nu putu rosti, căci fu apucat de un acces de friguri şi dinţii începură să-l clănţănească în gură.

Doctorul Bertram se apropia îndată de el, îl privi în ochi şi zise:

— Probabil că n-a mai avut chinină. Cel mai nimerit lucru ar fi să-l luăm pe submarin. Acolo îi vom putea da îngrijirile trebuitoare.

— Ai pe insulă vre-un obiect pe care ai vrea să-l iei cu dumneata? Întrebă Farrow.

Harrings dădu negativ din cap.

— Vrei să te ducem la Brisbane? Mai întrebă căpitanul.

Bolnavul făcu semn că da.

Farrow îl chemă îndată pe Petre, care-l ridică pe Australian pe braţe şi-l transportă cu băgare de seamă pe submarin. Doctorul Bertram îl urmă şi căpitanul zise:

— Clifton ăla – sau cum Dumnezeu i-o fi spunând - pare să fie un mare criminal. L-a lăsat dinadins pe bolnav aici, cu gândul, desigur, ca după moartea lui să-l ia numele şi, probabil, averea. Aici nu vom găsi nimic; în schimb, poate, pe prima insulă. Acolo o fi trăit el cu sălbatecii săi, lăsându-l aici pe bietul bolnav, fără să-i mai pese de el.

— Şi Sanja se află în puterea lui! Zise George, cu durere în glas. Vai de el, dacă s-a atins chiar numai de un singur fir de păr din capul ci!

— Dacă i-a făcut vre-un rău, mă răfuiesc eu cu dânsul, zise prinţul Ghasna, calm, dar cu ton ameninţător.

— Deocamdată să nu ne gândim la asta, interveni Farrow. Avem altceva de făcut: vom cerceta la repezeală prima insulă, apoi pornim spre Brisbane. Bănuiesc, însă, că acest domn Clifton ne va juca un renghi. Desigur c-a auzit glasul tău, George, când l-ai strigat pe Petre. Chiar dacă sălbatecii lui nu i-au spus că au legat de copac un prizonier, tot şi-o fi dat seama, auzind strigătele tale, că răpirea Sanjei a fost

observată. Şi desigur că ne cunoaşte destul de bine, pentru ca să-şi închipuie că vom porni fără zăbavă să cercetăm insulele acestea. Prin urmare, părerea mea e că nu s-a îndreptat spre Brisbane, ci probabil spre Maryberough, sau alt orăşel. Totuşi, trebuie să începem cercetările la Brisbane.

Tot discutând, tovarăşii se înapoiară în turn şi submarinul se îndreptă spre prima insulă, unde acostă la ţărm. Săriră repede pe uscat şi Farrow însărcină un număr de marinari să cerceteze cu atenţiune toată insula.

Desişul era încâlcit, dar oamenii îşi făcură drum, folosindu-se de cuţitele lor. George găsi îndată o potecă îngustă, care părea sa fi fost umblată. Ea ducea într-un luminiş mare, din mijlocul insulei.

Aici dădu de o colibă construită din crengi, acoperite cu frunze uriaşe. Coliba era pustie. În faţa ei se vedeau rămăşiţele unui foc.

Într-un ungher al colibei era un pat primitiv, fără nici-un aşternut. Mai era acolo o masă şi un scaun; zadarnic, însă, căutară tovarăşii vre-un obiect, care să le poată fi de folos. Clifton îndepărtase orice urmă.

Înapoindu-se pe ţărm, ei mai aşteptară cinci minute, până să vie marinarii, cari fuseseră trimişi să cerceteze toată insula. Toţi spuseră că n-au găsit nimic.

Mai lipsea Petre, care, însă, sosi şi el după câteva minute. Ţinea în mână un bileţel, pe care-l tot întorcea când pe o parte, când pe alta. George alergă în întâmpinarea lui.

— Ce-ai găsit, Petre? Întrebă el cu înfrigurare.

— Hm... nu ştiu dacă are vre-o însemnătate asta, mormăi Uriaşul, am găsit biletul sub o tufă, pe coasta de nord a insulei. După cât am putut observa din urmele întipărite, acolo au stat mai mult timp două bărci. Hârtia e acoperită cu semne curioase şi nu cred să putem scoate ceva dintr-unsa.

George i-o luă repede din mână. Devenise el meşter mare în descifrarea scrierilor secrete, dar semnele carie le vedea acum îi erau cu desăvârşire necunoscute. Nu ştia de unde să înceapă. Şi Farrow se uită la ele ca viţelul la poarta nouă, însă prinţul Ghasna, care pricea cu încordare peste umărul lui, zise, dus pe gânduri:

— Semnele astea îmi par foarte cunoscute. Dacă nu mă înşel, am şi citit ceva despre ele. Cred că e scrierea folosită de Bataşi, tribul acela misterios din Sumatra. Scrierea merge de jos în sus, aşa dar literă după literă de la stânga spre dreapta. Păcat că m-am îndeletnicit numai în mod trecător cu asta, aşa că mi-e imposibil s-o descifrez.

— Nu cumva cei doi sălbateci cari erau cu Clifton or fi din tribul Bata? Întrebă Farrow. Ar fi ciudat de tot să fi venit încoace tocmai din Sumatra. Poale că ne poate veni în ajutor doctorul Bertram, el ştie de toate, apoi are şi o bibliotecă foarte bogată pe bord. Să mergem repede la el, te pomeneşti că din biletul ăsta aflăm ceva interesant.

O luară în grabă spre submarin şi se urcară în turn. Farrow dădu lui Rindow ordinul să pornească cu viteză, spre Brisbane. Vor sosi acolo pe întuneric, ceea ce nu putea decât să le fie de folos, căci nu se puteau arăta în timpul zilei.

Nu trecu mult şi „Dox"-ul gonea spre apus. Farrow se-ndreptă spre cabina-infirmerie şi bătu încetişor în uşă; doctorul Bertram îi deschise îndată şi zise în şoaptă:

— Accesul de friguri a dat înapoi. Harrings e foarte slăbit acum, dar peste o jumătate de ceas vom putea sta de vorbă cu el.

— Bine, doctore, răspunse căpitanul, vom aştepta până atunci. Dar uite, am aici ceva interesant pentru d-ta, un bileţel găsit de Petre pe prima insulă, acolo unde l-am văzut pe Clifton ăla cu cei doi sălbateci ai lui. Ia vezi ce-o mai fi şi asta!

Bertram luă hârtia din mâna căpitanului şi-i pofti pe tovarăşi să intre încetişor în cabină. Se îndreptă cu biletul spre masa de lucru, care era fixată în mijlocul bibliotecii, care ocupa două părţi din încăpere. Ceilalţi trebuiră să străbată cabina-infirmerie, ca să ajungă în cabina doctorului şi în drumul lor văzură că bolnavul dormea adânc.

Doctorul Bertram luase loc la birou şi începu să studieze scrierea. Intenţionat, Farrow nu-i spusese că prinţului Ghasna îi se păru că recunoaşte în semnele acestea scrierea tribului Bata, Bertram examina îndelung hieroglifele, apoi dădu din cap şi zise doar atât:

— Bata.

Luă din bibliotecă un volum gros şi începu să frunzărească cu înfrigurare prin el. Puse apoi degetul pe o pagină şi zise vesel:

— Am dat de ea! Vă voi traduce ceea ce scrie aici.

Studia vreo zece minute, apoi citi:

„Opum-ul Kaaba doreşte să vadă pe prietenul alb şi-l roagă stăruitor să vie îndoit la Avon".

Doctorul Bertram adăugă:

— Acesta e înţelesul comunicării. Ca să vă lămuresc pe deplin, trebuie să vă spun că „Opum" înseamnă la Bataşi căpetenia ereditară a unul sat. Avon este numele unui foarte

mic grup de insule, cam la nord-est de locul unde ne aflăm. Să fi crezut el insulele astea?

— Fără îndoială, zise căpitanul, Asta înseamnă că mergem pe un drum greşit, de aceea n-am dat până acum de nici-o urmă a lui Clifton, A fost, totuşi, un noroc că ne-am abătut pe-aici, altminteri nu l-am fi putut salva pe Harrings. Vom merge, deci, într-acolo; sunt încredinţat că-l vom găsi pe Clifton acela şi în primul rând pe scumpa noastră Sanja.

— Hm... nu s-ar putea sa fie vorba de o comunicare veche de tot, care nu mai are nici-o însemnătate astăzi? Întrebă doctorul. Porneşti acum la drum spre insulele Avon şi în vremea asta Clifton ăla şterge putina din Brisbane. Ar trebui să ne gândim bine ce facem.

— Nu, dragă doctore – zise căpitanul, în timp ce şi deschidea uşa – hârtia pare să fie nouă, deci nu putea să îi stat mult timp acolo unde a găsit-o Petre. Am presimţirea că o vom găsi pe Sanja pe insulele Avon şi veţi vedea că am dreptate.

— Hm... cam aşa e, hârtia e nouă, încuviinţă Bertram. Dar căpitanul şi părăsise cabina, îndreptându-se grăbit spre turn.

Împreună cu Rindow stabili poziţia în care se aflau, apoi submarinul făcu un viraj şi luă direcţia nord-est, spre insulele Avon.

În vreme ce vasul alerga pe valuri, lăsând o dâră de spumă în urma lui, Farrow comunică primului-ofiţer conţinutul biletului găsit şi Rindow fu şi el de părere că vor da acolo de cel căutat.

După o jumătate de ceas, Farrow coborî iarăşi în interiorul vasului şi bătu în uşa cabinei infirmeriei. Doctorul Bertram îi deschise Şi zise în şoaptă:

— Din moment în moment se poate trezi. I-am şi pregătit o supă întăritoare. Domnul Harrings acesta are o constituţie de fier, căci nimeni altul n-ar fi supravieţuit acestor friguri, fără îngrijire, fără chinină şi fără mâncare. A, uite că se trezeşte!

Cu o mişcare elastică, bolnavul îşi ridică trupul, roti privirea în juru-i şi zise cu glas liniştit:

— A, căpitanul Farrow! După cum văd, aflu pe submarin. Îţi mulţumesc, domnule doctor, d-ta mi-ai salvat viaţa. N-aş mai fi dus-o mult. Iată şi o supă. Da, asta-mi va face bine.

Sorbi încetişor din ceaşcă, apoi zis-a, ceva mai întărit:

— Bună a fost. Păcat că nu mai am voie să mai mănânc ceva, trebuie să mă obicinuiesc cu încetul cu alimente dintr-astea întăritoare. În ultimele trei zile am trăit numai dintr-un pachet cu pesmeţi. Şi am mai păstrat trei bucăţi ca ultimă

rezervă. Şi acum, domnilor, vă rog să-mi povestiţi cum l-aţi cunoscut pe Clifton acela.

Ascultă cu atenţiune istorisirea căpitanului, iar când acesta sfârşi, râse îndurerat şi zise:

— Da, el e. E un actor desăvârşit, dar şi un înotător tot atât de perfect. Sunt convins că el a răpit-o pe fiica prinţului, căci e capabil de asemenea fapte. Aţi văzut doar cum s-a purtat faţă de mine. Acum vă voi povesti şi eu împrejurările în cari l-am cunoscut.

Stăpânesc domenii întinse în jurul oraşului Brisbane, de asemeni şi turme de oi, iar în interiorul ţării am chiar o mină mică de aur. Sunt, deci, foarte bogat, dar şi cam neastâmpărat din fire. După ce am pus la cale vre-o întreprindere, trebuie să încep imediat altceva. Felul meu de a fi e cunoscut la Brisbane, de aceea şi primeam zilnic ofertele cele mai ciudate. Printre ele erau şi unele pe cari un om cu chibzuială nici nu le-ar fi luat în seamă. Pe mine, însă, mă ispiteau. Şi aşa s-a făcut că am primit de la Joe Clifton o scrisoare spirituală, al cărei stil mi-a plăcut foarte mult. Îmi propunea să iau în arendă insulele părăsite şi să plantez acolo copra. Cică el ar fi specialist şi a constatat că terenul şi aşezarea insulelor s-ar potrivi de minune pentru scopul acesta. Plantaţia asta era ceva pentru mine, ceva la care mă gândisem adesea. Am luat în arendă insulele – pentru o sumă mică – fără să le fi văzut măcar, apoi, acum o săptămână, am plecat cu barca mea cu motor într-acolo, împreună cu Clifton – care-mi făcuse o impresie cât se poate de bună şi cu cei doi băştinaşi ai lui. Îndată după ce am vizitat insulele, m-au apucat frigurile. Clifton mi-a construit o colibă, făgăduindu-mi să mă îngrijească până mă voi vindeca. Îmi lăsă câteva cutii cu conserve şi plecă, spunând că se duce să facă rost de vânat. De atunci, n-am mai auzit nimic de el, până ieri. Venise din nou şi rămase uimit, văzând că mai trăiesc. Fără să spună ceva plecă iarăşi şi mă lăsă pe jumătate mort. Aşa, domnilor, asta e toată povestea. Ce gânduri avea Clifton procedând în felul acesta faţă de mine, n-aş putea spune.

— Eu, însă, îmi pot închipui ce a vrut, zise Farrow, îngândurat. Spuneai doar dumneata însuţi că se pricepe să joace teatru! E neîndoios că vroia să-ţi ia locul. I-ar fi fost uşor să-şi puie o mască, în care ar fi avut o asemănare izbitoare cu dumneata. Apoi ar fi transformat averea dumitale în bani gheaţă şi p-aci ţi-e drumul, băiete!

— Drace! Mi se pare că ai dreptate! Făcu Harrings. Ba chiar semăna puţin cu mine. Pare să fie un individ foarte

viclean şi fără scrupule.

— Un singur lucru nu pricep: de ce s-a arătat în faţa noastră? Întrebă Farrow, îngândurat. Asta a fost o mare greşeală din partea lui. Si a făcut o adevărată idioţie urmărindu-ne şi răpind-o pe Sanja. Ne cunoştea doar din auzite şi putea să-şi închipuie că nu ne vom lăsa noi cu una cu două.

— Hm... nici eu nu prea pricep de ce-a făcut-o, încuviinţă Harrings. E în stare de orice numai de greşeli dintr-astea nu-l cred capabil. Întrebarea e, însă: s-a îndreptat într-adevăr spre Brisbane?

Nu, zise Farrow, zâmbind. A mai făcut încă o greşeală, dar asta din nebăgare de seamă. Şi această greşeală e mai mare decât toate celelalte. Pe prima insulă a pierdut un bilet, scris în scrierea Bata, prin care, „prietenul alb este invitat să vie la căpetenia unui trib Bata, pe insulele Avon". Suntem acum în drum într-acolo.

— Bata... Bata, nu este un trib din Sumatra? Întrebă Australianul, iritat. Atunci să ştiţi că el e. Îmi povestise într-un rând că făcuse şi acolo plantaţii mari şi că-l adusese pe cei doi însoţitori ai săi tot de-acolo. Acum totul e limpede ca lumina zilei. Mă mir numai cum au ajuns oameni din Sumatra tocmai pe insulele Avon?

— Vom găsi o explicaţie şi pentru asta, de îndată ce vom ajunge la faţa locului. Poate că într-adevăr Clifton are plantaţii acolo şi i-a luat cu sine pe Bataşi ca muncitori pricepuţi. Fireşte că acolo e o ascunzătoare ideală pentru el, unde se simte în deplină siguranţă.

III.
O ÎNTREPRINDERE PRIMEJDIOASĂ.

HARRINGS DĂDU IARAŞI SEMNE de oboseală şi doctorul Bertram îi invită pe vizitatori să-l lase singur pe bolnav. Deoarece se aşteptau să aibă mult de lucru la noapte, toţi acei cari nu erau de serviciu se întinseră în hamacuri şi cu obişnuinţa oamenilor care dorm pe apucate, adormiră imediat. Când începu să-l se întunece, ieşiră unul, după altul pe punte. Submarinul mergea încet, căci insulele erau aproape. Şi apoi, era de presupus că Clifton dispunea de ocheane puternice şi cu nici-un chip nu trebuia să zărească „Dox"-ul, deoarece în cazul acesta Sanja ar îi fost în primejdie.

Când noaptea se lăsă de-binelea, sporiră viteza, îndreptându-se spre insule. Cam după vre-un ceas,

submarinul ocoli prima insulă, ţinându-se cât mai aproape de ţărm. Toate privirile erau aţintite cu încordare spre pădurea cu copaci înalţi care începea chiar din apropierea ţărmului; ofiţerii se folosiră de ocheanele de noapte, dar George fu acela care făcu cel dintâi constatarea că arborii erau foarte regulaţi.

— Bravo! Zise căpitanul, ai observat bine, dragă George. Asta e o dovadă că pe aceste insule s-au făcut într-adevăr plantaţii de copra. Acum se pune întrebarea, pe care insulă află satul Bataşilor? Părerea mea e să începem prin a le cerceta pe toate; dacă nu descoperim nici-o lumină de foc, sau vre-un alt semn care să ne trădeze prezenţa băştinaşilor, va trebui să cercetăm cu amănunţime fiecare insulă în parte. Cred că asta e cea mai bună soluţie.

— Tată, ar fi mai nimerit să începem cu insula cea mai mare, propuse George. Pentru a administra cum trebuie aceste insule, e nevoie să existe o centrală bine organizată. Poate că tot acolo sunt duşi seara muncitorii tuturor insulelor şi ţinuţi sub supraveghere, ca să nu încerce să fugă, Aşa se procedează doar cu toţi aceia aduşi pe aşa-zisele „vapoare de sclavi” şi vânduţi plantatorilor, cari îi ţin câţiva ani, până-şi fac treburile cu ei. Poate că şi aici lucrurile se petrec la fel.

— Dragă George, văd că eşti băiat deştept! Zise Farrow, cu admiraţie. Acest Joe Clifton o fi probabil şi el un astfel de recrutor de muncitori, cu singura deosebire că-l foloseşte pentru propriile sale nevoi.

— Da, George, propunerea ta e minunată şi o vom aduce la îndeplinire. Vom cerceta întâi insula cea mai mare, cu toată atenţiunea şi numai dacă nu vom găsi nimic acolo, ne vom ocupa de celelalte.

Unul din marinari, om mai în vârstă, care fusese, în vremea războiului, şef de echipaj, se apropia de Farrow şi înclinându-se respectuos, zise:

— Domnule căpitan, eu cunosc insulele acestea, căci am fost pe aici înainte de război. Insula în fata căreia ne aflăm acum, e cea mai mare din toate. Pe atunci nu era deloc locuită şi desişul era atât de sălbatec, că nici-un picior omenesc nu putea străbate printr-unsul. Între timp, însă, văd că lucrurile s-au mai schimbat.

— Bine, Irwing, răspunse Farrow prietenos, îţi mulţumesc. Ne-ai scutit de o muncă grea. Înainte, camarazi! Porunci el apoi. Împărţiţi-vă pe echipe şi aşteptaţi ordinele mele.

În vreme ce marinarii cari fuseseră aleşi pentru această expediţie, săriră pe uscat, rânduindu-se pe ţărm, Farrow se mai duse odată în infirmerie. Doctorul Bertram îl vesti că Harrings va fi pe picioare, după toate probabilităţile. Şi dacă nu se vor ivi complicaţiuni – chiar a doua zi.

Mulţumit cu această ştire, căpitanul ieşi din nou pe punte, de unde sări şi el pe ţărm. Afară de Farrow, George, doctorul Bertram, prinţul Ghasna şi Petre, cari stăteau în mijlocul trupei, se aflau la dreapta şi la stânga lor câte şase marinari. Intenţionat nu luase Farrow o trupă mai mare, căci din cele povestite de doctorul Bertram aflase că Bataşii locuiesc în case ciudate, cari se sprijină pe stâlpi de un metru jumătate până la doi metri înălţime şi au formă dreptunghiulară, fiind lungi de şase până la opt metri. Interiorul e împărţit în câteva încăperi mici. Pereţii, din scoarţa de copac, sunt înalţi de vre-un metru şi jumătate, apoi începe acoperişul ţuguiat.

Aceste case alcătuiesc satul Huta, cum se numeşte în limba lor — care e înconjurat de un gard înalt. În primul rând trebuiau să găsească satul acesta. Farrow era încredinţat ca Joe Clifton avea o casă proprie, în care o va fi ascuns pe Sanja.

Cu băgare de seamă, mica trupă se puse în mişcare. Înaintau cu greu, căci trebuiau să îndepărteze din cale lianele şi mărăcinii, fără să facă zgomot.

Căpitanul mai era încredinţat că se afla undeva pe insulă un golf ascuns, în care era adăpostită barca cu motor a lui Clifton, poate şi vre-o corabia mică, pe care era transportată recolta de copra. De la golful acesta trebuia să ducă o potecă spre sat, dar el se ferea să caute această potecă şi să se folosească de ea, temându-se că Clifton o fi pus santinele acolo, ştiind că avea urmăritori primejdioşi, chiar dacă presupunea că aceştia îl vor căuta la Brisbane.

Tovarăşii mergeau la distantă cam de opt metri unul de altul. În linia aceasta largă se îndreptau direct spre punctul central al insulei, căci era de presupus că acolo se afla satul, apărat de jur-împrejur dinspre mare de un brâu de pădure deasă.

George tocmai ocolea trunchiul unui palmier uriaş. Pe întunericul care domnea acolo nu se puteau vedea unul pe altul, auzeau, însă, din când în când pe vre-unul din tovarăşi dând la o parte crengile din drum sau tăind vre-o liană.

George tocmai ocolea trunchiul unui palmier uriaş, când se poticni şi căzu. Pământul era ciudat de tare şi pipăind în jurul său, observă că era întins pe o potecă largă şi bătătorită.

Chibzui dacă să-l cheme pe tovarăşi sau nu. Poteca aceasta ducea mai mult ca sigur spre satul căutat şi le oferea posibilitatea să ajungă lesne la ţintă.

Dar cum era s-o facă?

De strigat nu putea să strige, ca să nu se trădeze.

În cele din urmă se hotărî şi fluieră încetişor, după semnalul convenit cu Petre. Uriaşul va veni îndată la el, poate că şi căpitanul care se afla în aripa stângă.

Într-adevăr, auzi imediat zgomote apropiate. Prea apropiate, însă, ca să poată fi ale lui Petre, care trebuia să străbată opt metri de drum prin desişul încâlcit şi întunecat.

Înainte ca să-şi poată da seamă ce şi cum, simţi instinctiv apropierea unui om. De văzut nu-l putea vedea, căci întunericul era prea adânc sub bolta deasă a copacilor. Înţelese în acelaşi timp că era un străin. Duse mâna la revolver, era însă prea târziu.

Potrivnicul său trebuie să fi avut ochi de pisică, deoarece măciuca groasă cu care-l lovi nimeri atât de precis în tâmpla stângă, încât bietul tânăr se prăbuşi la pământ ca lovit de trăsnet. Făptura întunecată se aplecă, îl luă în braţe ca pe o pană şi se-ndreptă cu el spre mijlocul insulei.

Când Farrow şi Petre se întâlniră peste câteva minute pe potecă, îl căutară zadarnic pe George. Căpitanul aprinse lampa de buzunar, plimbând timp îndelungat lumina încolo şi încoace şi cei doi oameni zăriră de odată cu groază, la pământ, cuţitul lat al lui George, pe care-l purta cu sine împreună cu pumnalul Sanjei.

Aşadar, tânărul fusese atacat aci de un duşman şi asta cu atâta repeziciune şi fără zgomot, încât nici Farrow, nici Petre, cari se aflau numai la câţiva metri depărtare, nu auziseră nici cel mai uşor strigăt.

— Domnule căpitan, ce ne facem acum?

Întrebă Uriaşul, în şoaptă. Nu încape vorbă, trebuie să-l eliberăm pe George cât mai repede cu putinţă. Adunaţi d-voastră pe tovarăşi aici şi în vremea asta eu voi porni înainte pe potecă. Poate că-l ajung pe cel ce l-a atacat pe domnul George, înainte ca să ajungă cu el în sat.

— Bine, dragă Petre - încuviinţă căpitanul – eu îi voi aştepta aici pe tovarăşi şi voi veni apoi după tine, împreună cu ei. Du-te repede, poate izbuteşti într-adevăr să-l ajungi pe nemernicul acela. Mai mult ca sigur c-a fost unul din cei doi uriaşi, tovarăşii lui Clifton. Fii cu băgare de seamă, însă, căci sunt indivizi primejdioşi.

Cu toată făptura-i de uriaş, Petre se strecură ca un şarpe. Ochii-i ageri se obişnuiseră cu întunericul, cel puţin atâta cât

să poată deosebi trunchiurile palmierilor apropiaţi. Ţinea în mână pregătită o granată de gaze, gata s-o arunce dacă s-ar fi ivit un duşman. În vremea asta căpitanul dădu semnalul convenit – un croncănit ca de pasăre de pradă – pentru ca tovarăşii să vie la el. Prinţul Ghasna şi doctorul Bertram fură cei dintâi. Enervat, Farrow le vesti cele întâmplate, apoi aşteptă nerăbdător sosirea celorlalţi marinari. Când fură adunaţi cu toţii, le spuse ce au de făcut, adăogând că George trebuie să se afle în sat, dacă nu cumva izbutise Petre să ajungă pe răpitorul lui, în drum. Dacă lucrurile vor ajunge la luptă, trebuiau să se folosească în primul rând de granatele cu gaze, inventate de prinţul indian.

— Domnule căpitan, ăsta e mijlocul cel mal bun, zise prinţul. Oamenii d-tale trebuie să se posteze în jurul satului, la distanţă unul de altul şi la un semn al dumitale, vor arunca granatele înainte ca duşmanii să-şi poată da seamă de ceva, gazele îşi vor fi făcut efectul. Şi după o jumătate de ceas îi vom putea scoate pe Sanja şi George din sat nevătămaţi. Ar fi bine să ne grăbim, ca să nu lăsăm vreme santinelei care l-a atacat pe George să alarmeze satul.

— Ai dreptate – încuviinţă căpitanul – aşa trebuie să facem. Înainte, camarazi, acum e acum!

Farrow şi tovarăşii lui erau şi ei obicinuiţi să vadă prin întuneric, dar prinţul Ghasna îi întrecea pe toţi. El mergea în spatele căpitanului şi observa cu atenţiune tufişurile de amândouă laturile potecii.

După zece minute de mers, ajunseră la un luminiş mare, în mijlocul căruia se înălţa gard de nuiele al satului. Totul eră liniştit, prea liniştit chiar, ceea ce-l puse pe gânduri pe căpitan..

Privi îngrijorat spre sat, dar Petre nu era văzut. Probabil că Uriaşul şi ajunsese la gardul de nuiele şi acum căuta intrarea. Dacă, însă, acela care-l atacase pe George ar fi ajuns în sat, firește c-ar fi dat alarma. Sau poate că Clifton chibzuia tocmai cum să procedeze.

Prinţul Ghasna, care-şi dădu seama îndată de situaţie, zise încetişor:

— Domnule căpitan, să pornim înainte si să ne împrăştiam în jurul salului. În felul acesta vom da şi de Petre. Dacă ne va spune că a văzut că George a fost târât în sat, atunci aruncăm granatele de gaze.

Ciudat era că nimic nu se clintea colo înaintea lor. Nici-un strigăt de alarmă cu răsuna, nici-o săgeată nu brăzda aerul. Farrow nu ştia ce să-şi închipuie. Ajunse la gardul de nuiele şi se opri; ceilalţi îl ajunseră şi dânşii în curând.

— Domnule căpitan – zise de-odată prinţul – Clifton ăla o fi având altă ascunzătoare unde l-o fi târât sălbatecul şi pe George. Probabil că locuitorii satului nu ştiu nimic despre tot ce se petrece aici. Cred că cel mai nimerit lucru e să-l trezim din somn şi dacă se arată duşmănoşi, vei da semnalul pentru aruncarea granatelor de mână.

— Da, prinţe, ai dreptate, încuviinţă Farrow. Petre se află, probabil, pe urmele aceluia care l-a răpit pe George, sau, poate, a fost făcut şi el nevătămător şi târât pe undeva. Să încercăm să vorbim cu căpetenia satului. Ce-ar fi să deschidem poarta pe dinafară şi să intrăm de-a dreptul în sat?

— Nu, căci în cazul acesta oamenii d-tale n-ar trebui să arunce granatele, zise prinţul. Mai bine e să strigăm de afară şi ne-or auzi ei.

Farrow lovi cu patul revolverului în scândurile porţii înalte, apoi strigă în limba olandeză:

— Căpetenie, am de vorbit ceva cu d-ta.

Ca prin farmec se produse însufleţire în sat.

Se auzea amestec de glasuri, dar căpitanul observă imediat că ele n-aveau nimic ameninţător, ci erau mai curând speriate, ca a unor oameni treziţi pe neaşteptate din somn.

Farrow mai strigă odată şi atunci se auzi dindărătul porţii o voce tremurătoare de om bătrân:

— Tuan, ce s-a întâmplat? Unde a rămas prietenul meu alb?

— Pe el îl şi caut, răspunse căpitanul. Deschide, venim cu gânduri bune. Vrem numai să-l vizităm pe Tuan Harrings şi pe Tuan Clifton.

Farrow zise amândouă numele, căci nu ştia sub care din ele era cunoscut banditul la Bataşi. Află însă îndată din răspunsul căpeteniei.

— Tuan Harrings vine câte odată pe aici. Pe celălalt Tuan nu-l cunosc. Dar staţi, că va deschid.

Când poarta largă se dădu în lături, Farrow şi prinţul Ghasna se văzură în faţa unui bătrân încovoiat, îndărătul căruia se înghesuiau tăcuţi ceilalţi locuitori ai satului. N-aveau câtuşi de puţin ţinută duşmănoasă şi căpitanul întrebă pe ton prietenos:

— Opum, Tuan Harrings nu locuieşte în sat?

— Nu, Tuan, casa lui se află pe a treia insulă de aici.

— Adună regulat recolta de copra? Se mai informă căpitanul.

— Da, Tuan, tocmai trebuie să vie să şi-o ia, am lucrat pe capete s-o strângem şi s-o uscăm. Tuan, va mai ţine mult asta? Întrebă el, temător. Încă trei ani zicea să mai rămânem aici, apoi Tuan Harrings ne-a făgăduit să ne ducă acasă.

— Aşa se va şi întâmpla, căută să-l liniştească Farrow, dar probabil că în viitor copra va fi ridicată de un alt Tuan, care se numeşte tot Harrings. Aşadar, pe insula a treia spuneai că locuieşte Tuan-ul? Bun! Curând de tot va veni un alt Tuan ca să ia copra, voi strângeţi-o şi uscaţi-o înainte, ca şi până acum.

Farrow îşi adună oamenii, salută pe căpetenie, care nu prea era lămurită de rostul acestei vizite nocturne, apoi toată trupa porni în grabă îndărăt. Acum se puteau folosi de poteca largă din pădure şi să-şi aprindă lămpile de buzunar. Străbătură pădurea în timp relativ scurt şi ajunseră cam la o sută de metri de locul unde se afla submarinul, în mare. Farrow dădu imediat un semnal cu lampa de buzunar şi peste câteva minute „Dox”-ul se apropia. Tovarăşii se urcară în grabă pe punte şi vasul porni spre insula a treia. Mergea acum cu electromotoarele, ca să nu facă mult zgomot.

Nu trecu mult şi ajunseră. Insula era potrivit de mare, dar brâul de verdeaţă care o înconjura era atât de des, încât se părea că nici-un picior omenesc n-ar putea răzbate printr-unsul.

Ocoliră insula încetişor. Pe coasta de est, ochii ageri ai căpitanului descoperiră o deschizătură în desiş. Submarinul se apropia imediat şi îndrăzneţii! Marinari săriră direct pe ţărm.

Farrow păşi cel dintâi în deschizătura îngustă, urmat de ceilalţi. După câteva minute de mers se afla, împreună cu tovarăşii săi, la marginea unui luminiş. Aici se înălţa o casă solidă şi frumoasă, în stilul tropical. Un European putea trăi foarte bine în ea.

Farrow stătu să chibzuiască dacă nu e prea riscat din partea lui să se apropie dea dreptul de casă, căci trebuia să străbată un teren larg, luminat de liniă. Îşi încordă auzul, dar nu descoperi nimic suspect. Atunci se hotărî să se pună pe lucru.

Cu sărituri mari, în zigzag, străbătu luminişul, apropiindu-se de casă. Dar nici aici nu se clintea nimic şi de-odată îi trecu prin minte că Clifton dispăruse cu prizonierii, în barca cu motor. Deschise brusc uşa şi intră înăuntru. La lumina lămpii de buzunar văzu că se află într-o odaie de locuit. Pe masa din mijloc zări o coală mare de hârtie, care-i atrase imediat atenţia. Se apropia, o luă în mână şi citi:

„Domnule căpitan Farrow,

Am bănuit că mă vei vedea îndreptându-mă cu barca spre nord-est şi că mă vei urmări. Servitorii mei au făcut greşeala că nu i-au pus căluş fiului d-tale; chiar eu i-am auzit ţipetele. Acum, însă, am pus mâna şi pe el, de asemeni şi pe Petre Uriaşul. Dacă continui să mă urmăreşti, îi voi ucide pe amândoi. Sanja va rămâne la mine, până mă voi fi plictisit de ea. Te sfătuiesc să nu mă urmăreşti, căci sunt bine cunoscut pe Malaita si i-aş lăsa pe George şi pe Petre acolo. În orice caz mă voi duce într-acolo. În Brisbane n-ai decât să ma cauţi, îmi va face plăcere chiar. Pe prizonieri îi voi elibera, de îndată ce voi fi în siguranţă. De asemeni îi voi da drumul şi Sanjei mai târziu şi cred că va găsi drumul la d-voastră,

Dick Harrings”.

Farrow citise scrisoarea cu glas tare când sfârşi, prinţul Ghasna zise, înfuriat peste măsură:

— Îşi va blestema ziua când s-a născut dacă se va fi atins cumva de Sanja mea. Crezi, domnule căpitan, că s-a îndreptat spre insulele Salomon? Să ne mai ducem încă odată în ţinutul acela de groază, unde era să ne pierdem viaţa?

— În nici-un caz nu pot crede asta, răspunse Farrow. Sunt convins că nemernicul s-a dus direct în Brisbane. El nu ştie că noi l-am găsit pe adevăratul Harrings şi că am dat de urma lui – a lui Clifton – datorită scrisorii pierdute a căpeteniei Bataşilor. Vom porni acum cât mai repede spre Brisbane, făcând, însă, un ocol mare, ca să nu fim văzuţi de el. Trebuie s-ajungem acolo înaintea lui. Şi atunci vom şti noi să-l judecăm cum se cuvine.

IV.
O AVENTURĂ ÎN BRISBANE.

SUBMARINUL PORNI LA DRUM cu toata viteza. Farrow îşi făcuse socoteala că, folosindu-se de compresoare, va ajunge la Brisbane cu câteva ceasuri înaintea lui Clifton, cu tot ocolul pe care avea de gând să-l facă. Călătoria va dura douăzeci şi patru de ceasuri, aşa că urma să sosească noaptea târziu şi la nevoie va putea face pregătiri pentru primirea criminalului. Până atunci probabil că se va fi întremat şi Harrings şi le va putea da o mână de ajutor.

Îndată ce submarinul îşi luase viteză, Farrow se îndreptă spre cabina-infirmerie şi bătu în uşă. Doctorul Bertram îi

dădu imediat drumul înăuntru.

Dick Harrings stătea în capul oaselor şi mânca cu mare poftă pesmeţi muiaţi în supa. ÎI salută pe Farrow şi-i ceru veşti. Căpitanul îi povesti ultimele întâmplări şi când aminti de faptul că ticălosul îşi însuşise, probabil pentru ani de zile de acum înainte numele de Harrings, Australianul tresări surprins, apoi zise:

— Se şi numeşte chiar Harrings, acum îmi dau seama. Numai faţă de mine s-a dat drept Clifton. De aici şi asemănare cu mine. Desigur că e Jim Harrings, un văr de-al meu, dispărut de vre-o zece ani. A fost o poamă rea de mic copil. Hm... în cazul acesta ar fi mai bine să iau pe seamă mea plantaţiile, de pe insulele Avon. Voi intra imediat în tratative cu guvernul. Bănuiesc că se va duce să locuiască în căsuţa mea de ţară, la câţiva kilometri spre sud de Brisbane. Acolo e un port mic, ascuns, unde-i poate debarca în deplină siguranţă pe prizonieri. Casa se află în mijlocul unui parc întins, împrejmuit cu un zid înalt. Paznic e acolo un negru bătrân, care l-a cunoscut prin mine pe acest Clifton şi ştie că facem afaceri împreună. Fără îndoială că va asculta de el.

— Minunaţi exclamă căpitanul. Ne vom duce de-a dreptul spre punctul acela. Nădăjduiesc să ajung acolo cu câteva ceasuri înaintea lui şi să-l pot face o primire vrednică de el.

— Aşadar nu crezi că se va îndrepta spre Malaita? Întrebă Harrings. Şi, oare, n-ar fi cu putinţă să mai viziteze odată insula, ca să vadă dacă am murit sau nu?

— Nu, nu cred, zise Farrow, cu hotărâre. Asta o va face de-abia după ce-i va fi adus în siguranţă pe prizonieri. După cum dovedeşte scrisoarea lui, el presupune că l-am urmărit, atraşi de strigătele lui George şi că ne-am luat după el cu submarinul. Dumneata eşti doar mort pentru el şi de încredinţat se poate încredinţa despre asta mai târziu. Fireşte că acum va lua locul dumitale în Brisbane şi s-o fi priceput din timp să afle despre dumneata tot ce era trebuitor să afle, ca să nu se încurce.

— Asta a făcut-o, e adevărat, murmură Harrings, cu amărăciune. A fost meşter şi m-a dus cu vorba, încât i-am povestit de-a fir a păr toiul cu privire la afacerile mele. Izbutise, nemernicul, să-mi zgândărească vanitatea. Nu-i va veni deloc greu să joace rolul meu şi va face asta atâta vreme, până va fi transformat în bani întreprinderile mele numeroase, pentru ca apoi să plece încolo.

— Să nădăjduim că nu va ajunge departe, zise Farrow. Suntem în măsură să dovedim că. Avusese intenţia să te ucidă şi atunci cu greu va putea scăpa de spânzurătoare.

— O fi, nu zic ba, dar tot mai e ceva la mijloc. Vrei dumneata să fii martor împotriva lui?

— Asta nu voi fi în măsură s-o fac, răspunse Farrow, dar poate că va fi de ajuns mărturia noastră scrisă. Omul acesta trebuie să fie pedepsit cu orice preţ.

— Ei, da, în definitiv şi cuvântul meu are oarecare greutate, zise Harrings. Dar mai întâi, trebuie să-l avem în mână. Să sperăm că vom izbuti.

Când George se trezi din leşin, era într-o stare jalnică. Capul îi vâjâia, tot trupul îi era ca zdrobit şi se simţea cum nici nu se poate mai rău. Încercă să se ridice, observă, însă, că era legat fedeleş. În gură avea un căluş, legat cu o sfoară groasă în jurul gâtului.

O legănare uşoară, regulată, precum şi zgomotul unei maşini, îl făcură să-şi dea seamă că se află pe o barcă cu motor. Aşadar, era în puterea lui Clifton. Se răsuci pe o parte şi atunci simţi un alt trup alături de al lui. Cu mâinile legate pipăi trupul acesta şi numai căluşul îl împiedecă să nu scoată un strigăt de bucurie... Alături de el se afla Sanja.

Mâinile lor se întâlniră şi George simţi că şi fata era legată. Încercă imediat să-şi desfacă legăturile, dar degetele îi erau amorţite.

Se pipăi la brâu, dar spre marea-i dezamăgire constată că-l fuseseră luate toate armele.

Un val puternic aplecă vasul şi datorită acestei împrejurări George se rostogoli spre cealaltă parte, unde, spre marea lui mirare, se lovi de alt trup. Fusese făcut prizonier încă unul din tovarăşi?

Pipăi cum putu trupul acesta şi dădu peste alte mâini legate, la fel cu ale sale. Simţi o tresărire de bucurie, căci îşi spuse imediat ca mâinile acestea uriaşe nu puteau fi decât ale lui Petre.

După sistemul de care se foloseau când se aflau sub apă, tânărul începu imediat sa lovească pe palma lată a Uriaşului, în tactul alfabetului Morse, care se întrebuinţează în telegrafie:

— Petre, tu eşti?

— Da, domnule George, răspunse credinciosul servitor. M-au atacat şi pe mine. Ne aflăm pe barca cu motor, care se îndreaptă spre Brisbane, după cum am auzit.

— Atunci va veni şi tata acolo! „telegrafie” tânărul. Poate că va fi chiar înaintea noastră. Petre, nu trebuie, însă, să trădăm că ne este cunoscut numele Clifton, îl vom numi şi mai departe Harrings. Nu e nevoie să ştie că am fost pe insula lui.

— M-am gândit şi eu la asta, răspunse Petre. Domnişoara Sanja e şi ea aici.

— Ştiu, Petre. N-ar fi rost cumva să ne liberăm?

— Va fi greu, ş-apoi tot degeaba, căci Clifton şi sălbatecii lui sunt înarmaţi. Trebuia să avem răbdare până la Brisbane.

Asta poate să mai ţie douăzeci şi patru de ceasuri; trebuie să încercăm cel puţin să ne slăbim ceva legăturile, altminteri mâinile ne vor fi cu totul amorţite.

Uriaşul începu imediat să-şi facă de lucru ia frânghiile cu cari era legat George. Cei doi sălbateci făcuseră noduri trainice, dar Petre era marinar bătrân şi pentru el nu exista nod pe care să nu-l poată desface. De-abia după vre-un ceas izbuti să slăbească unul din noduri şi începu aceeaşi treabă cu al doilea. După multe sforţări aduse şi asta la îndeplinire şi George putea acum să scoată lesne mâinile din laţuri, dar putea să şi le puie şi înapoi, ca să dea impresia că e bine legat.

Tânărul trebuia să mai aştepte o jumătate de ceas, înainte de a încerca să slăbească nodurile de la legăturile lui Petre. Când se puse pe lucru îl treceau năduşelile, dar cu puţin înainte de a se lumina de ziuă, Uriaşul! Era şi el în măsură să-şi scoată mâinile din laţuri. Când se făcu lumină de-a binelea, George văzu că se aflau amândoi la pupa unei bărci lungi cu motor. În faţa lor stătea la cârmă falşul Harrings, având alături pe unul din sălbatecii uriaşi. Celălalt dormea lângă cabina motorului.

George o privi pe Sanja şi-i făcu un semn de încurajare. Ochii ei luciră de bucurie şi răspunseră în acelaşi fel. Biata fată era mai liniştită, ştiindu-l pe scumpul ei George lângă dânsa.

După un ceas, Clifton, îl strigă pe sălbatecul care dormea. Uriaşul sări repede în sus şi luă în primire cârma. Banditul se întoarse şi râse batjocoritor la prizonierii lui.

— Da, domnilor – zise el, apoi – îmi pare rău că aţi căzut în mâinile servitorilor mei, mai bucuros aş fi fost să nu-mi încarc barca şi cu dv. Am lăsat o scrisoare tatălui d-tale, domnule Farrow, prin care-l înştiinţez că vă voi reda libertatea, de îndată ce voi fi la adăpost. Pe domnişoara însă, o voi păstra atâta timp până mă voi fi săturat de ea. Nu te speria, asta nu prea ţine mult la mine. Îmi pare rău că nu sunt în măsură să vă dau ceva de mâncare, căci din cauza iviri d-voastră neaşteptate pe insulă am fost nevoit să plec brusc şi n-am mai putut lua alimente. La noapte, însă, vom fi la Brisbane şi atunci veţi avea mâncare şi băutură din

belşug. Şi tot acolo voi căuta să fac cunoştinţă mai de aproape cu frumoasa Sanja. Adăogă el, batjocoritor.

Pe George îl îndemna inima să-şi scoată mâinile din laţ şi să-l apuce de beregată pe bandit. Dar privirea lui se opri pe brâul de piele al acestuia, din care ieşeau la iveală paturile a doua revolvere şi plăselele unui cuţit. Apoi, picioarele îi erau legate şi n-ar fi f-ost în măsură să se arunce destul de repede asupra lui Clifton, însă, citise probabil în ochii tânărului o ameninţare, căci făcu o mutră cam întunecată, apoi râse şi strigă:

— Îmi pare rău că Sanja e iubita dumitale. Dar nu face nimic, o vei avea înapoi.

Şi după o clipă urmă cu intonaţie serioasă şi aspră:

— Acum mă duc la culcare. Fereşte-te să faci vreo prostie şi nu încerca să te eliberezi. Servitorii mei se pricep de minune să mânuiască cuţitele.

Aruncă, lui George o privire plină de ameninţare, apoi se întoarse şi se îndreptă spre prora bărcii, unde se întinse pe nişte pături. Cei doi bătuşi stăteau nemişcaţi, unul la cârmă, celălalt lângă el. Din când în când, acesta din urmă arunca o privire scurtă, cercetătoare, asupra prizonierilor. Era exclus, deci, să încerce să se elibereze.

George se răsuci în aşa fel, încât s-o poată vedea pe Sanja. Şi, toată ziua cei doi îşi vorbiri cu privirile. Când se lăsă din nou întunericul, Clifton se aplecă deodată asupra lui George şi a lui Petre şi le pipăi legăturile. Din fericire, începu cu cele de la picioare, astfel că cei doi avură tot timpul, prin încordarea braţelor, să dea impresia că sunt legaţi bine şi la mâini.

Banditul râse încetişor, după ce sfârşi examinarea şi zise:

— Îmi pare foarte rău, că trebuie să îndurați atâta timp legăturile acestea, dar îmi place să merg la sigur. Am auzit atâtea despre d-voastră, încât e mai bine să fiu prevăzător. Peste şase ceasuri nădăjduiesc să ajungem la destinaţie şi atunci vă voi închide – separat, fireşte. În încăperi unde vă veţi putea mişca în voie, fără să mai fiţi legaţi cum sunteţi acum.

George şi Petre îl văzură îndreptându-se spre Bataşi şi imediat începură să-şi slăbească legăturile de la picioare. Îşi scoaseră şi căluşurile, lăsându-le în jos până la bărbie, gata să şi le vâre din nou în gură, la caz de nevoie.

George se rostogoli apoi uşor până la Sanja şi începu să-l slăbească şi ei legăturile. Ştia că fata va rămâne liniştită până vor întreprinde ei ceva. Îi scoase şi căluşul, dar ea îşi

stăpâni bucuria şi nu rosti nici-un cuvânt. În schimb, căută mâna iubitului ei şi o ţinu strâns într-a sa.

Ceasurile treceau unul după altul. Clifton se întoarse deodată spre ei, învăluit în lumina lunii şi zise:

— Mai avem cel mult un ceas până să ajungem. Atunci veţi căpăta mâncare şi băutură din belşug. Vom fi într-un loc atât de sigur, încât nimeni nu va putea da de noi. Mai puţin decât oricine, tatăl dumitale, domnule Farrow, căruia i-am lăsat vorbă că vă voi duce pe Insula Malaita. Poate că vă va căuta acolo şi va avea prilejul să facă cunoştinţa mai de aproape cu vânătorii de capete.

Cu un rânjet batjocoritor se întoarse iarăşi şi, aplecat deasupra cârmei, privi înainte, spre larg. George luă mâna Uriaşului şi bătu în tactul alfabetului Morse:

— Să-ne eliberăm acum, sau să aşteptăm până vom fi duşi pe uscat?

— Mai bine să aşteptăm, răspunse Uriaşul, pentru o luptă e prea strâmt lacul aici. Voi avea eu grijă să fac ce trebuie, când vom fi transportaţi.

— Îndată ce va micşora viteza bărcii, va trebui, însă, să ne punem din nou căluşurile, „morsă" George.

Din prevedere, nu vroia să-i vorbească în şoaptă lui Petre, căci Clifton stătea prea aproape şi l-ar fi putut auzi.

Tânărul se întreba acum cu teamă dacă tatăl său va veni. Dacă era adevărat ce spunea banditul, că-l lăsase o scrisoare prin care-l anunţa că-l duce pe prizonieri la Malaita, atunci probabil că va pleca cu submarinul într-acolo. Trebuiau, deci, să se bizuie pe propriile lor forţe.

În cele din urmă, Clifton opri motorul şi în aceeaşi clipă George şi Petre îşi îndesară la loc căluşurile. Tânărul apropia şi Sanjei căluşul de gură şi frumoasa Indiană pricepu îndată ce are de făcut.

Barca înainta încet, până se opri cu totul. Lanţul de la proră zăngăni şi Clifton zise triumfător:

— Iată-ne ajunşi! Micul port pe care l-am construit pentru barca mea cu motor, nu vă va îngădui să vă apropiaţi cu submarinul decât până la cel mult cincizeci de metri, zise Dick Harrings, când „Dox"-ul nu mai era departe de coasta australiană. Probabil cu va trebui să înotăm ultima bucată de drum.

— Ba de joc, avem pe bord bărci demontabile de aluminiu, răspunse Farrow. Neplăcut e în orice caz, căci suntem prea aproape de oraş şi luna e astăzi parcă mai luminoasă ca oricând. Am putea fi lesne descoperiţi. Va

trebui s-o luăm mai departe, spre sud şi de acolo să ne apropiem de coastă cu bărcile.

— Stai, am găsit! Exclamă Australianul. Vei intra cu submarinul în portul principal; acolo se află două din corăbiile mele, cari aşteaptă să fie încărcate. Sunt ancorate la distanţă de zece-doisprezece metri una de alta. Ce-ar fi să ieşi la suprafaţă între ele? Ne vom urca apoi pe bordul uneia şi cu ajutorul bărcilor de salvare plecăm spre ţărm. Personal nu vă cunoaşte nimeni şi nu veţi fi bănuiţi, dacă vă veţi îmbrăca în costume albe. Şi într-o jumătate de ceas ajungem la locuinţa mea de la ţară.

Propunerea e cât se poate de bună şi o vom urma, răspunse căpitanul. Trebuie, totuşi, să-mi descrii exact locul unde se află corăbiile dumitale, căci va fi nevoie să merg sub apă şi să îndrum prin periscop submarinul. Cel mai bun lucru ar fi să-mi faci o schiţă a portului, indicând pe ea poziţia corăbiilor. E nevoie să mă şi las afund, văd nişte puncte luminoase în zare.

— Sunt cele două faruri de la intrarea portului, zise Harrings. Îndreaptă vasul între ele. Mă înapoiez imediat, voi face schiţa în cabina doctorului.

Farrow părăsi şi el turnul, închise capacul în urma sa şi dădu comanda de scufundare.

După câteva minute Harrings se întoarse cu schiţa cerută de căpitan. Peste o jumătate de ceas, submarinul trecuse prin dreptul celor două faruri şi aproape imediat Farrow zări corăbiile Australianului, cari erau într-adevăr atât de distanţate una de alta, în cât „Dox”- ul se putea ridica la suprafaţă între ele.

Harrings veni în cabina de comandă şi se lipi de scăriţa de fier care ducea afară din turn. Trebuia să urce imediat în urma căpitanului, pentru ca să dea de veste santinelelor de pe corăbiile sale.

Totul se petrecu în cea mai bună ordine. Cu îndemânare de vechi marinar, Farrow îndrumă vasul printre cele două corăbii, apoi pompele dădură afară apa din tancurile de balast şi trupul de oţel se ridică încetişor la suprafaţă.

Când turnul atinse luciul apei, căpitanul şi ridicase capacul. Harrings era lângă el şi in clipa când pe corabia din stânga se auzi o exclamaţie de uimire, el strigă repede:

— Aici Dick Harrings. Cine e de santinelă?

— Johnson, stăpâne.

— Bine, Johnson, aruncă-ne o scară de frânghie şi ţine-ţi gura. Cine mai e pe punte?

— Bell, stăpâne, e la proră.

Harrings scoase o exclamaţie de necaz şi zise încet lui Farrow:

— Pe Bell ăsta nu-l prea înghit. E viclean al dracului, Aş fi dorit să nu fie azi pe punte. Dar n-avem încotro.

— Domnule căpitan, cred c-ar fi bine să mă urc eu întâi – zise el, când scăriţa de frânghie fu lăsată jos. Trebuie să vorbesc imediat cu Bell ăla. Îl voi trimite în cală.

Australianul se caţără cu îndemânare, urmat de căpitan, doctorul Bertram, prinţul Ghasna şi încă patru marinari, printre cari uriaşul Kard.

Când Farrow păşi pe punte, zări în lumina ce venea dinspre ţărm, făptura lui Dick Harrings, care umbla cu înfrigurare pe puntea superioară a corăbiei. Căpitanul aşteptă până ce toţi tovarăşii fură sus, apoi se adresă primului ofiţer, care luase comanda submarinului:

— Rindow, ar fi mai bine să ieşi din port. Ia-o spre sud, unde vom veni şi noi cu barca cu motor a domnului Harrings, după ce vom fi terminat treburile pe aici.

— Am înţeles, domnule căpitan, răspunse primul ofiţer.

În clipa aceea, Harrings se înapoia şi zise cu înfrigurare:

— Domnule căpitan, Bell ăsta a dispărut brusc. Mă tem să nu se fi dus să anunţe poliţia că a apărut aici un submarin. Haide, să ne grăbim!

— Hm! ar fi cam neplăcut, zise Farrow. Dar n-avem încotro, să ne grăbim deci!

Johnson, care era de santinelă, trebuia să-l ducă la ţărm, cu barca. Erau douăzeci de metri până acolo şi Bell putea să fi ajuns de mult.

— Johnson, vii şi dumneata, ordonă Harrings. Nu ştii nimic cu ce-am venit. Ai înţeles? Voi povesti totul în amănunţime, după ce ne vom fi adus la îndeplinire însărcinarea. Atâta îţi pot spune deocamdată, că e în joc şi viaţa mea şi cu avem de luptat cu un individ care plănuise să mă omoare.

— Am înţeles, zise Johnson, scurt. Desigur că e vorba de Clifton ăla. Am vrut să vă previn să nu plecaţi cu el. Şi îmi închipui eu şi cine e domnul căpitan acesta. Sunt încântat să-l cunosc. N-am văzut nimic! Rău e numai c-a dispărut Bell.

Tot vorbind, ajunseră la prora corăbiei şi coborâră repede în barca fixată acolo. În câteva clipe ajunseră pe chei şi săriră pe uscat.

— Repede! Zise Harrings. O luă la stânga pe lângă magazia ce se vede colo, apoi tot la stânga, de-a lungul străduţei înguste. Facem un ocol, în schimb suntem mai siguri.

— Cred că eşti cunoscut în Brisbane? Întrebă Farrow.

— Fireşte, domnule căpitan. Trebuie să ajungem cât mai repede la căsuţa mea de la ţară. Sunt sigur ca vărul meu ne-a luat-o înainte. Presupun că el se află mai aproape decât credem noi.

— Şi eu m-am gândit la asta, zise Farrow. În sfârşit, nu mai e nimic de făcut acum.

Se strecurară repede pe după coiful magaziei, apoi o luară la stânga, in străduţa îngustă şi... se treziră faţă în fată ca trei poliţişti, alături de cari se afla un om, la vederea căruia Harrings exclamă înfuriat:

— Am bănuit eu, Bell, nici nu-ti dai seama ce ai făcut!

V.
ÎN MARE PRIMEJDIE.

INDIVIDUL IZBUCNI ÎN RÂS ŞI ZISE:

— O, da, ştiu bine ce-am făcut, domnule Harrings. Însoţitorul d-voastră este mult-căutatul căpitan Farrow, cu oamenii lui. I-am văzut ieşind din submarin.

În clipa aceasta de primejdie, Australianul îşi redobândise tot sângele rece. Râse, apoi zise aspru.

— Se pare că te-ai îmbătat din nou, Bell, deşi erai de santinelă. Eşti concediat, vino mâine de-ţi ia actele! Şi acum, domnilor – se adresă el poliţiştilor – cu ce vă pot fi de folos?

— Nu vă supăraţi, domnule Harrings – zise şeful patrulei, cam încurcat – Bell ăsta susţine c-ar fi văzut un submarin. Domnii cari vă însoţesc îmi sunt cu desăvârşire necunoscuţi. Ivirea lor in toiul nopţii e oare-cum suspectă...

— Şi cu toate acestea lucrul e simplu de tot: am sosit cu barca mea cu motor, de la un drum lung. Bell vrea să-şi dea aere, mai ales că e şi beat. Nu e de ajuns dacă garantez eu pentru domnii aceştia?

— Ba nu pot să jur că e căpitanul Farrow! Strigă Bell, furios. Nu-s beat şi pe mine nu mă poţi înşela, domnule Harrings. Şi apoi, dumneata învârteşti nu ştiu ce afaceri misterioase, lipseşti zile de-a rândul şi te înapoiezi noaptea cu un submarin.

— Să ştii că dacă dai drumul ăstora, îl voi anunţa mâine pe domnul prefect de poliţie. Se adresă el, ameninţător, poliţiştilor.

— Ţine-ţi gura! Strigă şeful patrulei. N-avem nevoie de sfaturile d-tale. Dacă se va dovedi că ai făcut mărturisiri

false, să ştii că n-o să-ţi meargă bine!

Apoi se adresă din nou Australianului:

— Domnule Harrings, puteţi recunoaşte şi d-voastră că e de datoria mea să cercetez daca e adevărat ce spuneţi. Eu singur n-am puterea să iau o hotărâre. V-aş ruga să mă însoţiţi la inspectorul de serviciu.

— Cu dragă inimă, zise Harrings. Cine e azi de serviciu?

— Inspectorul Boyd.

— Bine, foarte bine. Să mergem, domnilor!

Australianul se întoarse şi păşi alături de Farrow, îndreptându-se spre strada principală. Şeful patrulei o luă înainte, iar ceilalţi doi poliţişti rămaseră în urmă, împreună cu Bell.

Ajunseră repede la prefectură. Aici, însă, îi aştepta o surpriză neplăcută: inspectorul Boyd plecase de curând într-o misiune importantă, dar lăsase vorbă că peste cel mult un ceas va îi îndărăt.

Harrings îi şopti căpitanului că Boyd îi era bun prieten şi un admirator înflăcărat al lui Farrow. Una din fetele australiene pe cari le salvase cândva George, era o rudă apropiată a lui.

— Atunci, trebuie să aşteptăm, zise căpitanul. N-are rost să vorbim, cu alt funcţionar.

Harrings spuse poliţistului care-l înlocuia pe Boyd că vor aştepta înapoierea acestuia. Trecu, însă, un ceas şi jumătate, până - ce inspectorul sosi. Îl salută prietenos pe Harrings şi intră în cabinetul său. Şeful patrulei îi raportă cazul şi imediat Australianul şi Farrow fură introduşi la el.

Se vedea după chipul inspectorului că se afla în încurcătură, dar Harrings îi veni in ajutor:

— Dragă Boyd, am aflat întâmplător că s-a făptuit o spargere la locuinţa mea, de aceea m-am grăbit să viu încoace cu barca cu motor, împreună cu domnii aceştia. Bell o fi fost beat şi numai astfel se explică faptul că susţine c-a văzut un submarin. Ţi-aş fi foarte recunoscător, dacă ne-ai lăsa să ne vedem de drum, căci fiul prietenului meu de afaceri, domnul Britton, aci de faţă, se află în mare primejdie. A fost răpit, întocmai ca odinioară ruda ce-a d-tale.

— Firește că te cred, domnule Harrings, zise inspectorul. Îl voi reţine aici pe Bell, până se va fi trezit din beţie. Scuzaţi că v-am făcut să pierdeţi vremea, dar poliţistul nu putea proceda altfel.

— Recunosc, dar ar fi foarte neplăcut dacă vom sosi prea târziu. În sfârşit! La revedere, dragă Boyd, poate că voi trece

mâine pe la dumneata sa-ţi raportez cum au mers lucrurile.

Strânse mâna inspectorului, apoi acesta se apropia de Farrow, îl privi adânc în ochi, îi întinse mâna şi zise cu căldură:

— Domnule Britton, sunt încântat că am avut prilejul să vă cunosc. Vreau să nădăjduiesc că veţi izbuti să-l salvaţi pe fiul dv. Atunci veţi putea aprecia şi d-voastră recunoştinţa pe care o port căpitanului Farrow, al cărui fiu a salvat-o pe nepoata mea. Vă doresc noroc.

— Mulţumesc, răspunse Farrow, care, fireşte, ştia că inspectorul îl recunoscuse. Poate că vom avea cândva prilejul să stăm mai mult de vorbă. La revedere, domnule Boyd.

Bell fu chemat în cabinetul inspectorului şi de uimire şi spaimă uită să mai protesteze, când îi văzu pe Harrings, Farrow şi însoţitorii acestuia părăsind în grabă localul prefecturii. Şi când, după cinci minute, se întinse, amărât, pe patul din celulă, se-ntrebă dacă nu se-nşelase într-adevăr...

În vremea asta, marinarii, sub conducerea lui Harrings, se-ndreptau grăbiţi spre locuinţa acestuia. În cele din urmă el le arătă cu mâna un zid înalt, care se vedea la oarecare depărtare, în lumina lunii şi zise:

— Acolo e casa mea. Dea Domnul să nu fi venit prea târziu.

Ajunseră curând la poarta cea mare. Dar o găsiră încuiată şi Harrings nu avea cheile la el.

Nu putem suna, zise el lui Farrow, căci nu e exclus ca vărul meu Jim să şi fie în casă. Trebuie să sărim peste poartă.

Asta nu era deloc greu şi când fură înăuntru şi zăriră clădirea în fata lor, Harrings exclamă:

— În sufragerie e lumină, ceea ce înseamnă că e aici. Ah! Dumnezeule...

În clipa aceea se auzi din casă un ţipăt înspăimântător de femeie.

George tremura de încordare. Acum sosise momentul hotărâtor. Mai era departe tatăl său cu prinţul Ghasna? Vor veni ei oare?

Clifton aprinse lampa de buzunar şi îndreptă brusc lumina asupra prizonierilor. George şi Petre îşi încordară imediat braţele, ca să nu se observe că-şi slăbiseră legăturile, dar Sanja făcu asta în ultima clipă şi încurcătura ei nu scăpă ochilor ageri ai banditului.

El nu zise nimic, dar vorbi ceva cu cei doi Bataşi, cari se îndreptară imediat spre George, ca şi cum ar fi vrut să-l ridice. În loc de asta, sălbatecul se aruncă asupra lui si-i legă mâinile cu altă funie, pe care o strânse atât de tare şi cu atâta repeziciune, încât intr-o clipă George nu mai putu face nici-o mişcare. Procedă în acelaşi fel cu Petre, care se împotrivi din răsputeri, dar fără folos.

În vremea astă Clifton se aplecase peste Sanja şi-i legă şi ei mâinile-din nou. Apoi examină căluşurile prizonierilor, spuse câteva cuvinte celor doi uriaşi, cari strânseră imediat şi sforile din jurul gâtului fiecăruia.

— Care va să zică, dumnealor sunt chiar mai primejdioşi decât bănuiam eu, din cele ce am auzit despre dânşii, spuse criminalul, batjocoritor şi cu admiraţie în acelaşi timp. Respectele mele, domnilor, nu lipsea mult şi-mi trăgeaţi clapa. Să nu vă închipuiţi, însă, că veţi scăpa nepedepsiţi pentru fapta asta. Voi mai chibzui şi cred că voi găsi ceva frumos. Stai, am şi găsit.

Râse sarcastic şi dădu o poruncă celor doi sălbateci. Aceştia tăiară legăturile de la picioarele lui Petre, îl ridicară şi apucându-l de câte un braţ, îl târâră de pe barcă.

— Vine şi rândul vostru, zise Harrings, postându-se în faţa Iul George şi a Sanjei. Vă veţi bucura mult de ceea ce vă pregătesc. Ha, ha! O să aibă haz, zău aşa!

George îşi frământa crierul cum ar putea scăpa acum. Zadarnic încerca să-şi mişte mâinile ca să-şi slăbească legăturile; Harrings, care observa sforţările sale, la lumina lămpii de buzunar, râse batjocoritor şi zise:

— Nu te mai obosi, prietene, căci servitorii mei îşi pricep meseria. Acum nu mai e nimic de făcut, nu mai aveţi timp douăzeci şi patru de ore ca să vă slăbiţi reciproc legăturile. Şi când vom fi sus în casă vă vom lega în aşa fel, încât nici de mişcat nu vă veţi putea mişca. Îmi închipui eu că veţi încerca în fel şi chip să scăpaţi, ha, ha!

George se înfiora, auzind râsul acesta. Avea oare de gând banditul să-l tortureze, pentru-că încercaseră să scape?

Harrings păru să-l ghicească gândurile, căci râse din nou şi zise:

— Nu, nu, nu-ţi fie frică, dumitale nu-ţi voi face nimic. Dar sunt încredinţat că vei depune toate sforţările pentru ca să te liberezi şi să-mi sari de gât. Ha, ha!

George se înfioră. Aşadar, de Sanja era vorba! Smuci cu disperare de funii, nu izbuti însă decât să-şi sfâşie carnea şi Harrings petrecea de minune văzând sforţările zadarnice ale prizonierului său.

Cei doi Bataşi se iviră din nou şi, după ce-l tăiară legăturile de la picioare lui George, îl duseră de pe barcă, la fel ca pe Uriaş.

Fu târât prin parc şi apoi în casă, unde intrară într-o sufragerie aranjată cu mult gust. Acolo îl văzu pe Petre, stând lipit de perete. Braţele le ţinea în sus, fiind legate cu o funie de un cârlig, de pe care fusese scos un tablou.

George fu legat şi dânsul în acelaşi fel, la peretele opus. Nu putea face nici-o mişcare, căci braţele îi erau aşa de întinse, încât stătea în vârful picioarelor. Petre îi aruncă o privire tristă şi din broboanele de sudoare de pe fruntea Uriaşului, tânărul îşi dădu seamă că făcuse sforţări disperate să se elibereze.

Acum intră şi Clifton, târând-o după sine pe Sanja. O conduse spre canapeaua în faţa căreia se afla o masă mare şi o sili să se aşeze. După aceea îi tăia legăturile. Banditul se lăsă lângă ea, apoi dădu o poruncă servitorilor, cari se făcură nevăzuţi, pe urmă se înapoiară curând cu bătrânul Negru care tremura din tot trupul şi pe care Harrings îi lăsase de pază.

— Cred că mă cunoşti? Se răsti la el Clifton. Stăpânul tău mi-a pus casa la dispoziţie. Adu repede mâncare şi băutură! Repede, însă! Servitorii mei te vor însoţi şi te vor gâdila cu pumnalele, dacă nu te grăbeşti.

Tremurând şi bâlbâind cuvinte neînţelese, bătrânul plecă, însoţit de Bataşi. Clifton o privi acum pe Sanja cu o expresie care-l făcu pe George să se înfioare. Fără voie, el scoase un blestem înăbuşit, la auzul căruia criminalul se întoarse.

— Da, tinere, zise el, batjocoritor, voi lua acum cina împreună cu Sanja. Veţi participa şi voi, însă... numai ca spectatori. Ha, ha, ha! Asta va fi pedeapsa pentru că v-aţi slăbit legăturile. De-abia mâine dimineaţa veţi căpăta ceva de mâncare.

Se întoarse din nou spre Sanja şi-i zise cu blândeţe prefăcută:

— Îmi pare rău ca trebuit să procedez aşa, dar nu se putea altfel. E vina lor. Mâinile astea frumoase, însă, voi îngriji eu să-şi recapete frăgezimea. Aha! Bătrânul s-a grăbit într-adevăr. Norocul lui!

Negrul intră cu o tavă mare, pe care erau mâncăruri reci, din belşug.

— Demnul Harrings se pricepe să trăiască bine, zise banditul, cu admiraţie. Ce de mai bunătăţi! Ei, tinere, ţi-ar plăcea şi ţie să îmbuci un hartan de raţă ca ăsta, hai? Hm... şi

somon de Rin, măi să fie! Da, da, dragă Sanja, avem de unde ne ospăta din belşug, nu-i aşa?

Frumoasa fată nu-i răspunse. Privea liniştită înaintea ei şi-şi freca de zor mâinile amorţite.

— Parcă te-am întrebat ceva? Strigă banditul, schimbând tonul. Vrei să răspunzi sau trebuie să-ţi dezleg limba mai întâi? Mijloace am destule, slavă Domnului!

Sanja îl privi lung, dar nu scoase nici-un cuvânt. Clifton se simţi cam stingherit sub privirea visătoare a ochilor ei nevinovaţi.

— Bine, drăguţo, mormăi el, ţi se va dezlega limba de la sine. Aha, uite că vine şi băuturică. E şi şampanie, după cum văd. Aşa, dragă Sanja, ia niţel de aici.

Tânăra prinţesă nici nu învrednici cu privirea farfuria pe care banditul i-o puse dinainte. Privea liniştită spre George şi ochii ei mărturiseau dragoste neţărmurită.

— Ei, nu vrei să mănânci? Strigă Clifton, ameninţător.

— Nu, răspunse Sanja şi zâmbi lui George. Cu un criminal nu pot sta la masă.

Clifton îi strânse cu putere braţul şi scrâşni.

— Asta mi-o vei plăti, fii pe pace!

Fata scoase un ţipăt şi el îi dădu drumul. Dar în acelaşi moment ea se ridică, apucă un cuţit de pe masă şi se repezi la George. Tăişul ascuţit trecu peste funii şi în clipa următoare tânărul era liber.

Cu un strigăt de furie banditul fu lângă fată, îi apucă braţul şi-l răsuci cu atâta putere, încât cuţitul îl căzu jos.

George făcu câţiva paşi, hotărât să-l gâtuie pe ticălos. Deodată se ivi lângă el făptura uriaşă a unuia din Bataşi. Într-o clipă acesta îl legă din nou, iar Clifton şedea iarăşi pe canapea, alături de Sanja pe care o târâse cu brutalitate.

Deodată se auzi de afară un strigăt înăbuşit, urmat de o bufnitură. Clifton sări în sus, apucă cu mâna stângă părul Sanjei, îi împinse capul în jos, întinse dreapta spre un cuţit de pe masă şi scrâşni:

— Dacă vine căpitanul, blestemata asta va muri. Întâmple-se apoi ce s-o întâmpla.

Dădu o poruncă Bataşului şi acesta se îndreptă spre uşă, cu mişcări de pisică. Nu avea nici-un fel de armă, se bizuia însă pe forţele sale.

Îndărătul uşii se auzi un zgomot uşor, apoi clanţa fu apăsată încet.

— Să nu scoţi nici-un ţipăt, şuieră criminalul către Sanja, altminteri îţi trec cuţitul prin beregată.

Chipul lui era atât de schimonosit, încât inima lui George bătea să-l spargă pieptul. Banditul privea cu încordare spre uşă. Clanţa se lăsase cu totul în jos... încetişor, uşa începu să se deschidă... sălbatecul puse mâna, o smulse cu putere şi vru să se năpustească...

— Bravo! Strigă Clifton, bra...

Amuţi, însă, căci uriaşul se clătină pe spate, scoase un horcăit înfiorător şi, ca un arbore bătrân doborât de securea pădurarului, se legănă câteva clipe încolo şi încoace, apoi se prăbuşi cu o bufnitură pe covor.

— Aşa? Acum să mori şi tu! Răcni Clifton.

Apropia cuţitul de gâtul Sanjei, dar fata care ştia acum că salvarea e atât de apropiată, îl izbi cu pumnul în bărbie şi banditul scoase un adevărat muget de durere. Sub puterea loviturii Clifton se clătină şi se sprijini cu mâna dreaptă de tăblia mesei.

Cu revolverul întins, căpitanul Farrow se îndreptă spre el.

Îl privi lung, apoi se dădu repede la o parte şi Dick Harrings, care se ascunsese în spatele lui până atunci, se ivi în faţa vărului său.

— Jim! Zise el, numai.

Jim Harrings – falsul Clifton – holbă ochii, chipul îi se schimonosi, apoi răcni cu glas înfiorător:

— Oh! Morţii învie. Aceia pe cari i-am ucis eu, se întorc din mormânt. Pleacă, strigoiule, pleacă!

— Jim, de ce-ai făcut asta? Întrebă Dick Harrings, cu glas potolit.

Criminalul gâfâia. Chipul său avea o înfăţişare cu adevărat fioroasă. Nu mai era de recunoscut. Brusc apucă de pe masă un alt cuţit şi înainte ca cineva să-l fi putut opri şi-l împlântă cu toată puterea in inimă.

Se prăbuşi pe canapea, trăsăturile îl se neteziră şi murmură:

— Dick, iartă-mă!

Se întinse apoi şi rămase nemişcat.

— E mai bine aşa, zise vărul său, împreunându-şi mâinile. Dumnezeu să-l ierte păcatele!

Amin! Rosti şi Farrow.

Sfârşitul volumului: AVENTURA SANJEI.

Depărtându-se de prinţul Ghasna şi de frumoasa Sanja, cari se înapoiară în patria lor, căpitanul Farrow şi tovarăşii săi întâmpină o nouă aventură, care va îl descrisă în broşura următoare, întitulată:

CÂINELE CREDINCIOS.

În româneşte de LIA HARŞU.